

SPĒLĒJAMĀ
PASAKA

Nikola Raiķovs

**Mazā
MEŽGARINĀ
LIELAIS
piedzīvojums**

Nikola Raikovs
gametale.eu

SPĒLĒJAMĀ PASAKA

*Mazā mežgariņa
lielais piedzīvojums*

Gramata ir pieejama lielākajās Latvijas gramatnīcās.
Lielformata (28x26cm) izdevums ir iesiets cietos vakos,
un to papildina košas ilustrācijas.

BALVAS UN ATZINĪBAS AUTORAM

Bulgacon 2013 laureāts

Visvairāk lejupielādētā bērnu grāmata Bulgārijā, 2013

Nominācija balvai "Golden Nixa", 2014

"Labākā debija" – balva konkursa "Yuzhna Prolet" dalībniekiem, 2014

"Labākais bērnu fantāzijas autors", 2013 – 2014

Cilvēces bibliotēkas fonda rīkotā konkursa "Nācijas mīlestība" uzvarētājs, 2014

Bulgārijas nominācija kategorijā "Labākā bērnu zinātniskās fantastikas vai fantastikas grāmata" Eurocon 2014,
Īrija

Tulkojusi *Dzintra Kalniņa*

ISBN 978-9934-534-22-5

Приказка-игра: Голямото приключение на малкото таласъмче

© 2013, 2014 by Nikola Raykov

© Nikola Raikovs, 2016

© «Izdevniecība Avots», 2016

© Dzintra Kalniņa, tulk. latv. val., 2016

www.gametale.eu

Nikola Raikovs

Mazā mežgariņa lielais piedzīvojums

*Grāmata veltīta
pašam jaukākajam mežgariņam pasaulē*

Piedzīvojumu karte

1. nodaļa

Kur satiekam mazo mežgariņu

Augstu kalnos, pašā meža dziļumā līdzās upei kādā aliņā mita mazs mežgariņš. Kā jau tas mežgariņiem pieņemts, vārda viņam nebija, taču visi viņu dēvēja par Edgariņu. Edgariņam ļoti gāja pie sirds savām mazajām ķepelēm tipuļot pa mežu, nomazgāt pūkaino kažoku upē un izplāt asti saules staros, bet vairāk par visu citu viņam patika ieturēties. Viņš leksēja iekšā mellenes, zemenes un sēnes, bet visgardākās viņam šķita kazenes, ko varēja izzieķēt pa visu purneli. Taču kādu dienu viņš izdzirdēja, ka kazenēm varētu pienākt gals!

Raugi, pļavā pie viņa alas piestāja bērnudārza audzinātāja Pūķu vecmāmiņa, paziņojot, ka drīz ēdiens būšot cauri. Patlaban vēl esot vasara, taču drīz vien klāt būšot rudens un tad ziema, tā ka mellenēm, zemenēm, sēnēm un pat kazenēm, ko tik ļoti iecienījis Edgariņš, būšot jāsaka ardievas. Tādi, lūk, esot tie gadalaiki. Mazais mežgariņš par gadalaikiem neko vēl nezināja, bet viņa puncis ļoti satraucās, ka drīz no gardumiem nebūšot ne miņas. Tad viņa radziņos dzima ideja! Viņam bija divi mazi radziņi, un tiem arvien bija papildnam lielisku domu. Šodien tie mežgariņam pačukstēja, ka ķepelēm, purnelim un pat astei jāsanāk vienkopus un jādodas piedzīvojumā, lai sarūpētu ēdienu garajai ziemai!

Mežgariņš metās rosīties: viņš sakārtoja savu alu, pielaboja, kas labojams, pagatavoja maltīti un savāca līdzņemamo gaidāmajam piedzīvojumam! Savā mazajā maišelī viņš ielika ķemmi, burvju atslēgu, sakaltušas maizes gabalu, virvi un aprūsējušu monētu. Piedzīvojums būs lielisks, jo mežgariņa piedzīvojumi nemaz nevar būt citādi!

Un tu, mazais mežgariņ, kas klausies (vai lasi) šo pasaku, izlemsi, kas tajā notiks! Tavas izvēles vadīs Edgariņu viņa dēkās. Tāpēc vispirms tev ir jāizdomā, kurp viņš dosies.

Viņš var doties izpētīt Tumšo alu, kur, kā viņam kāds bija teicis, augot burvju sēnes. Edgariņam sēnes ļoti garšoja, un burvju sugu viņš vēl nebija ievērtējis. (2. nodaļa.)

Viņš var kāpt Augstajā kalnā, kur aug kazenes. Kā Edgariņam patīk kazenes! (3. nodaļa.)

Viņš var doties gar likumainās upes krastu un apciemot cilvēku mitekļus. Tie taču arvien izmetot čipšus, saldumus, cepumus, krekerus un ko tikai vēl ne! (4. nodaļa.)

Viņš var doties Apburtā meža dzīlēs, kur viss notiek kā brīnumzemē un kur aug skaistākās puķes pasaulē. Un runā, ka to putekšņi esot neaprakstāmi gardi. (5. nodaļa.)

Edgariņš rimās rosīties un iegrima pārdomās. (Izvēles iespējas, protams, var pārlasīt vēlreiz.)

❧ 2. nodaļa ❧

Kur Edgariņš pagarina savu asti

Edgariņš dzīvoja netālu no Tumšās alas, un Tumšā ala dzīvoja netālu no Edgariņa, tādēļ alu viņš sasniedza visai āši. Edgariņš nezināja, kas ir ala, taču, še nonācis, ieraudzīja tādu pat caurumu kā viņējais, tikai daudz, daudz lielāku. Ja tā padomā, šī ala bija tik milzīga, ka nu nemaz nelīdzinājās viņa miteklim.

Pirmais alā iegrīma mežgariņa purnelis, un tam lēnītēm sekoja mazā izpūrusī galvele, un tad jau alu izpētīt kāroja arī ķepeles. Tad viņš astei piesēja virvi, tā ka nu tā sanāca bezgala gara. Karādamies jaunās astes galā, viņš varēja aizsniegties līdz pat alas dibenam!

Tumšs gan tur bija, bet mazās mežgariņu ačteles spēj saredzēt arī tādos apstākļos. Tā nu Edgariņš turpināja doties arvien dziļāk un dziļāk, vienīgi aste ik pa laikam iedrebējās, bet tā jau astes dara: trīc un dreb.

“Uzmanies, ka nesadur ķepeles,” brīdināja asie dzelkšņi, kas mājāja alā, tādēļ mežgariņš nu bija piesardzīgs un meta tiem lielu līkumu.

“Paldies jums, dzelkšņi,” ķepeles bija varen pateicīgas.

Piepeši taka sazarojās un turpinājās gan pa labi, gan pa kreisi, kaut arī Edgariņš abas puses neatšķīra. Vai kreisā puse vienalga būtu kreisā, pat ja labās nebūtu, un vai labā būtu labā, ja nebūtu kreisās?

Lai būtu kā būdams, viena ķepele gribēja doties uz vienu pusi, kamēr otra – uz pretējo. Un, kamēr mazais mežgariņš prātoja, kurā ķepā tad ieklausīties, aste paziņoja, ka gribot doties atpakaļ – un viss. Jo vairāk Edgariņš prātuļoja, kurai ķepelei ļaut vaļu, jo vairāk aste gribēja doties no alas laukā. Nu ir laiks izvēlēties.

Edgariņš dodas turp, kur vēlas iet kreisā ķepele (6. nodaļa).

Edgariņš dodas turp, kur vēlas iet labā ķepele (7. nodaļa).

Edgariņš dodas atpakaļ, kā to vēlas aste, un izraugās kādu no citām takām:

To, kas ved uz Lielo kalnu (3. nodaļa),

Gar Dziļās upes krastu (4. nodaļa),

Apburtajā mežā (5. nodaļa).

3. nodaļa

Kur ir koka ceļazīme

Lielais kalns bija tik varens, ka mežgariņa ačteles to visu uzreiz nemaz nespēja saskatīt. Galu galā tās bija visai mazas ačteles, jo mazam mežgariņam piedien mazas ačteles. Un, jo mazāks mazais mežgariņš jutās, jo varenāks kļuva Lielais kalns.

Un tur, uz Lielā kalna muguras, mita ārkārtīgi daudz koku, puķu un zvēru. To bija tik daudz, ka droši vien jābūt veseliem astoņiem. Astoņi bija lielākais, visdaudzākais skaitlis, par ko bija dzirdējis Edgariņš. Kalnā mita arī dažas burvju radības, bet to gan bija mazāk, noteikti mazāk par astoņām.

Edgariņš uzsēja savu maišeli nūjas galā un pārmeta nūju pār plecu. Ap viduci viņš sev apsēja garo virvi, tā ka nu viņš jutās gatavs ceļojumam pāri Lielajam kalnam – varenam ceļojumam, vismaz tikpat varenam kā pašam kalnam!

Ķepeles pārvarēja akmeņus, tad tipināja pāri pļavām un devās augšup un lejup pa nogāzēm. Un, lai arī ķepeles bija mazas un ceļojums – liels, viņas tik viegli vis nepagura, jo bija taču radušas iet, lēkt un kāpt. Šīs ķepeles bija dzimušas piedzīvojumiem!

Piepeši mazais mežgariņš ieraudzīja lielu koka dēli ar dažiem vārdiem un bultu. Lasīt viņš gan neprata, tālab pats savā galvā izlēma, ka tur rakstīts: “Meža dziedāšanas sacensības”. Iespējams, ka tur bija rakstīts: “Bīstami maziem mežgariņiem” vai pat “Bīstami LIELIEM MEŽGARIEM”, bet Edgariņš izdomāja, ka tur teikts: “Meža dziedāšanas sacensības”, jo dziedāt viņam nūdien patika. Edgariņam pat bija sava mīļākā dziesma! Ja tu nekad neesi dzirdējis Edgariņa dziesmu, tad zini, ka tā ir ārkārtīgi melodiska un skan tā: “Es esmu mežgariņš, mežgariņš, mežgariņš!” Tai ir arī otrais pants, kas skan tā: “Es esmu Edgariņš, Edgariņš, Edgariņš.” Bet, ja tu vēlies dzirdēt trešo pantu, kas ir pavisam, nu pavisam savādāks, tev būs vien jāpagaida, jo nupat Edgariņš pārstāja dziedāt un sāka prātot.

Un tā: ko iesākt?

Vai Edgariņam doties turp, kur rāda zīme, pat ja viņš nesaprot, kas uz tās rakstīts? (31. nodaļa.)

Vai arī viņam turpināt kāpt kalnā līdz pat virsotnei, kur aug kazenes? (25. nodaļa.)

4. nodaļa

Kur nav banānu

Kepeles pašas atrada ceļu līdz Dziļajai upei, jo viņām tur ļoooti patika šļakstināties. Edgariņš sasniedza upi, kas še vēl nebija dziļa, bet arī te to tik un tā sauca par Dziļo upi. Un ķepelēm bija karsti, tā ka tās piestāja uz brīdi pašļakstināties.

“Šļak, šļak, šļak,” teica ķepeles.

“Šļak, šļak, šļak,” atbildēja upe.

Un, kad ķepeles pārstāja plunkšķināties, mežgariņa mazās aušteles, kas patiesībā ir diezgan lielas, sāka klausīties putnu čirkstināšanā un čivināšanā. Auštelēm ļoooti gāja pie sirds putnu dziesmas. Vislabāk viņām patika, kad tās dziedāja mežgariņš pats, jo viņš savā dziedātprasmē pārspēja visus putnus. Vismaz viņam pašam tā šķita. Un tā nu viņš dziedāja: “Es esmu mežgariņš, mežgariņš, mežgariņš!” Tad viņš turpināja ar otro pantu, kas ir pavisam savādāks un izklausās tā: “Es esmu Edgariņš, Edgariņš, Edgariņš!” Viņš jau teju grasījās uzsākt trešo pantu, kas ir pavisam, pavisam citādāks, kad viņa deguntelis sāka ošņāties.

Deguntelis arvien centās uzost banānus, lai gan nešķita vis, ka viņš tos kādu reizi būtu arī atradis. Taču viņš bija dzirdējis, ka citu zvēru deguni uzož banānus, tā ka viņš arvien pūlējās, kaut nemaz nezina, kā tad banāns īsti smaržo. Deguntelis spēja sasmaržot dažādas sīkas zālītes, smalkus dadžus, mazus sīcošus lidoņus, bet banānu gan ne.

Beigu beigās mežgariņš sasniedza vecu tiltu. Vecais tilts bija tik sens, ka vairs pat nebija īsts tilts. Un upe te bija tā pati, kurā bija šļakstinājušās ķepeles, bet tikai pavisam cita. Te tā pa īstam bija Dziļā upe. Taču, lai ceļu turpinātu, Edgariņam upe bija jāšķērso. Viņa ačteles ieraudzīja vecu, lielu koku, un ķepeles sacīja, ka viņas tajā varot uzrāpties. Bet mazie radziņi pačukstēja, ka mežgariņš varētu uzbūvēt sev laivu.

Un tā... Kas notiek tālāk?

Vai Edgariņš mēģina uzrāpties kokā, jo rāpties viņš prot lieliski, un pārlēkt Dziļajai upei no augšējiem zariem? (15. nodaļa.)

Vai arī viņš uzbūvē laivu, jo ir taču izcils laivu meistars, un šķērso Dziļo upi tādā veidā? (16. nodaļa.)

5. nodaļa

Kas ir apburta

Apburtais mežs bija kļuvis tik apburts, ka vietām tas bija pārtapis lillā. Un mežgariņa astei nu nepavisam nepatika meži, īpaši jau apburtie, un, ja tie ir apburti un vēl lillā, ir pavisam traki. Tā zināja, ka astes lillā mežos, kur notiek dažādas mazas astes biedējošas burvestības, mēdz pazust. Un aste, pat ja tā ir maziņa, grib turpināt būt aste, nevis tikt apburta un puff... kļūt par ne-asti.

Savukārt ačtelēm apburtie meži nudien gāja pie sirds. Jo lillīgāki tie, jo vairāk tie patika ačtelēm. To dzīlēs norisa dažnedažādas jaukas un jautras burvestības. Un, kamēr ačteles strīdējās ar asti, ķepeles jau bija mežā, tipinot šurpu un turpu.

Kur tad ir tā meža burvestība? prātoja mežgariņš. Viņš tikko bija tā nodomājis, kad piepeši ceļa vidū ieraudzīja somu. Ķepeles gribēja tai apmest līkumu, ačteles kāroja ielūkoties tās iekšienē un aste bija gatava mesties bēgt. Arī soma bija gatava mesties bēgt.

“Paklau, tev ir kājas!” izsaucās mežgariņš.

Soma klusēja.

“Un rokturi. Rokturi un kājas,” viņš piemetināja.

Soma joprojām klusēja, taču šoreiz tā paspēja soli atpakaļ.

“Man arī ir kājas, bet rokturu gan man nav,” mežgariņš paskaidroja.

Soma paspēja vēl vienu soli atpakaļ. Tad aste piezīmēja, ka somai gan astes neesot. Un mežgariņa aste vēl nekad nebija redzējusi dzīvu radību, kam būtu kājas, bet nebūtu astes. Bezastu būtnes bija ļoti aizdomīgas. Bet ačteles sacīja, ka somu iekšienē mēdzot būt “bagāža” un tās nekad vēl neesot redzējušas “bagāžu”, tā ka viņām nudien ir jāielūkojas tās dzīlēs! Un, kamēr mazais mežgariņš tā stāvēja un prātoja, soma metās laukā no meža – un prom bija!

Ko nu?

Mežgariņš varētu sekot somai, gluži kā to vēlējās ačteles, un doties no meža laukā. (37. nodaļa.)

Mežgariņš varētu iet uz otru pusi, dziļāk mežā, kur nav bēgošu somu, gluži kā to vēlējās ķepeles. (38. nodaļa.)

Un mežgariņš varētu atmest mežam ar roku un atgriezties pie Dziļās upes, kas atradās turpat netālu, gluži kā to vēlējās aste. (4. nodaļa.)

6. nodaļa

Kur kāds gatavo zupu

Visi piekrita kreisajai ķepelei, tā ka mežgariņš visā savā godībā devās, kurp tā vēlējās. Necik ilgi soļojis, viņš nonāca savādā vietā. Te mita milzu pods, un zem poda kurējās uguns.

“Vai tad tā neapdedzina tavu asti?” mežgariņš podam vaicāja.

“Asti...? Nē, astes man nav,” atteica pods.

“Bet vai tad tādā gadījumā tā neapdedzina tavu ne-asti?” turpināja taujāt mežgariņš.

“Apdedzina gan, bet tas ir nepieciešams, lai pagatavotu zupu,” paskaidroja pods.

Podam blakus mita rūķis, vārdā Gardegunis. Viņš maisīja un vārīja, un vārīja un maisīja. Rūķim bija savāda zila cepure un dīvaina ne-zila bārda. Gardegunis murmināja un purpināja:

“Vēl drusku maizes, jā, jā, drusciņu maizes, jā, jā...”

“Sveiks! Ko tu dari?” vaicāja mežgariņš. Viņš bija reiz dzirdējis, ka esot pareizi noprasīt “Ko tu dari?”, pat ja tavas ačteles to pašas spēj saredzēt.

“Taisu zupu, ja?” atteica rūķis. “Tā, es jau ieliku pāris čiekuru, jā, arī pāris akmeņu, jā, un ūdeni, un sāli, un piparus, jā, jā, jā.”

“Tad kālab tu vēl arvien to gatavo?” nesaprata Edgariņš.

“Tagad man vēl vajag mazliet maizes, un zupa būs pavisam brīnumaina. Tu laizīsi pirkstus, ja?” Rūķis tikai turpināja maisīt viru ar savu nūju.

Edgariņš savu mūžu vēl nebija ēdis brīnumainu zupu un prātoja, kā tā varētu garšot. Pirkstu gan Edgariņam nebija, tikai ķepeles, bet to viņš zināja gan, ka laizīt pirkstus vai ķepeles nav pieklājīgi. “Un kad zupa būs gatava?” viņš pavaicāja.

“Ja es atradīšu gabaliņu maizes, es to pabeigšu rīt no paša rīta, ja?” atteica rūķis.

Edgariņam maišelī bija sakaltušas maizes gabals, un viņš to varētu iedot Gardegunim, lai pabeigtu gatavot zupu. Bet, kad ķepele iestiepās maišelī, punčelis norūca: “Es esmu izsalcis un gribu maizi.” Ko nu? Ko mežgariņam darīt?

Vai Edgariņš ieklausās punčelī un atstāj maizi maišelī, neatdodot to rūķim? (8. nodaļa.)

Vai Edgariņš ieklausās ķepeles vārdos un iedod rūķim maizi, lai palīdzētu pabeigt gatavot zupu? (11. nodaļa.)

BRĪNUMAINĀ ZUPA

Vecmammās Rūķes recepte

Sastāvdaļas:
Ūdens no pazemes ezera (vai pat no upes)

Čiekuri no meža
Mazi akmentiņi (ja tādu nav, sasmalcināti lieli akmeņi)

Sāls (un pipari)
Sakaltusi maize

Visu vārīt podā (bez astes), līdz akmeņi kļuvuši mīksti.

7. nodaļa

Kur satiekam mežgariņu, kas nav mežgariņš

Edgariņš gāja pa labi, pa labi, un tad vēl pa labi tik tālu, ka nonāca kreisajā pusē, kur atradās pazemes ezers. Un pazemes ezerā mita kāds radījums, vārdā Spalvspalvis. Spalvspalvim bija spalvainas ausis, spalvainš puncis un spalvainā aste. Patiesībā viņš ļoti līdzinājās mežgariņam, bet nebija vis.

“Atvainojos, vai tu esi mežgariņš?” Edgariņš viņam pavaicāja.

“Nē,” atteica ne-mežgariņš. “Es esmu mazo alu susurbumbuls,” mazo alu susurbumbuls piemetināja, izgāzdam savu spalvaino vēderiņu.

“Hmm,” novilka Edgariņš, pakasīdam galvu, kas nemaz neniezēja.

“BURBUĻ-BUĻ-BUĻ-BURBUĻ-BUĻ,” iedziedājās susurbumbuļa spalvainais puncis.

“Oho!” atbildēja Edgariņa vēders. “Nekad vēl neesmu dzirdējis tik skaļu vēderrunu!”

“Susurbumbuļu punči, kā visiem zināms, ir visizsalkušākie punči pasaulē,” teica Spalvspalvis, piebilstot: “Un skaļākie arī!”

“Nevar būt,” neticēja Edgariņš. “Es arvien domāju, ka visbadīgākie punči visā pasaulē ir mežgariņu punči!”

“Tā arī ir!” piemetināja Edgariņa aste.

“Kāpēc tu iesaisties vēderu strīdā?” asi noprasīja susurbumbuļa spalvainā aste.

Tas viss izvērās pamatīgā ņegā, kuras rezultātā noskaidrojās, ka mežgariņš ir izbadējies, ka susurbumbuls ir izbadējies, ka punčēļi ir izbadējušies, ka spalvainais purnelis ir pagalam izsalcis... ka visi ir caur un caur izbadējušies!

Edgariņam maišelī bija sakaltušas maizes gabals, ar ko viņš varētu pacienāt susurbumbuli. Bet, kad ķepele pēc tā pastiepās, punčēlis ieteicās: “Esmu izsalcis un gribu maizi.” Ko nu? Ko mežgariņam darīt?

Vai Edgariņš ieklausīsies punčēlī un atstās maizi maišelī, neatdodot to susurbumbulim? (8. nodaļa.)

Vai Edgariņš paklausīs ķepelei un pacienās susurbumbuļa spalvaino punčuku? (9. nodaļa.)

8. nodaļa

Kur aizmūk maize

Punčelis pačukstēja ķepelei, lai tā atstāj maizi maišelī, un ķepele punčelim paklausīja. Pēc maza brītiņa mežgariņa kājeles paziņoja, ka gribot doties ceļā.

“Paliec sveiks, man jāsteidzas,” Edgariņš pavēstīja, jo viņš bija dzirdējis, ka visvairāk steidzas tie, kas nezina, kurp dodas.

Tālab viņš bija ļoti steidzīgs. Tik steidzīgs, ka aste knapi tika līdzī. Te piepeši viņa purnelis iestrēga alā, un nu steidzīgais mežgariņš bija iestrēdzis visā pilnībā – aste, ķepeles, punčelis, nu it viss.

Alā bija ļoti šauri, un mežgariņa pūkainais kažokelis ieķērās šur un ķepeles ieķērās tur. Edgariņš pārstāja grozīties, lai atvilktu elpu, kad punčelis novilkā: “Burbuļuburbuļ.” Ķepele pastiepās maišelī, lai izvilktu maizes rīcienu, bet tad tā alas šaurumā uzdūrās asam akmenim un nometa maizīti. Maize, redzēdama, ka tikusi brīvībā, ieripoja alas dzīlēs un pazuda – tālālu no Edgariņa. “Burbuļuburbuļ,” dusmīgi norūca punčelis, tik nikni, kā spēj vienīgi izsalkuši punčeļi.

Izbadējies un saskumis mežgariņš izšļūca no alas, atstādams tajā pūkainā kažoka kumšķus. Taka veda augšup. Taču vēl viena taka stiepās lejup. Piepeši viņš ieraudzīja sikspārni, kas bija ietinies melnā segā un gulēja ar kājām gaisā.

“Atvainojiet,” ieteicās mežgariņš, jo, kad viņš nezināja, ko īsti sacīt, tā bija visdrošāk. “Vai jūs nepateiktu, uz kuru pusi ir burvju sēnes?”

Sikspārnis pamodās un apdomājās.

“Nū... jādodas pa taku, kas iet uz augšu,” teica sikspārnis. “Nē, bet ja tā padomā (un domāt sikspārņiem patīk, tāpēc jau viņi arvien karājas ar galvu uz leju), kas man uz augšu, tas tev uz leju, un kas man uz leju, tev ir uz augšu.”

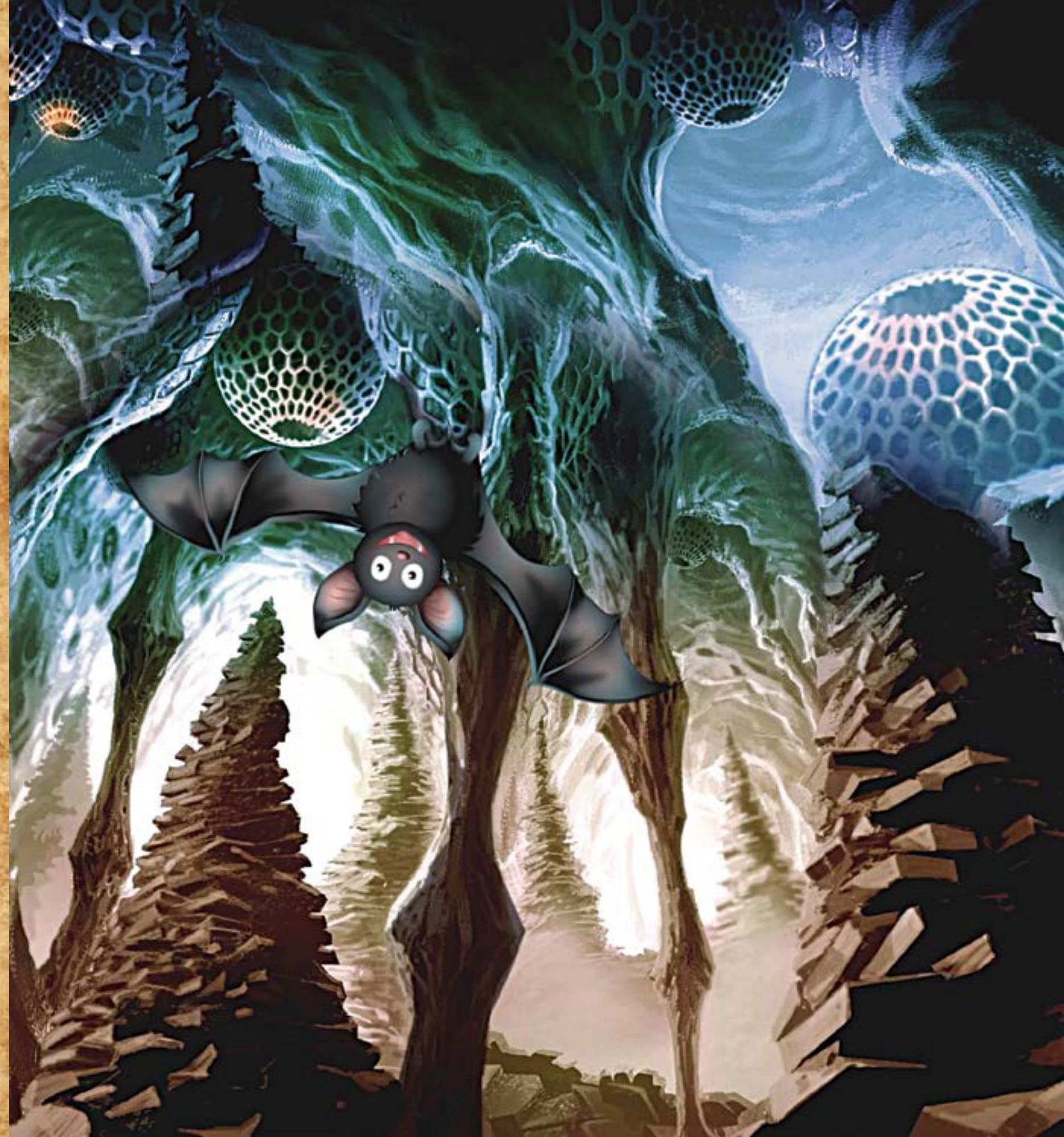
Mežgariņš bija neizpratnē.

“Es paskaidrošu,” vēlīgi pavēstīja sikspārnis. “Nostājies uz galvas.”

Tā mazais mežgariņš arī izdarīja un saprata! Piepeši augša kļuva par apakšu un apakša – par augšu. Un tad viņš nostājās uz ķepelēm, kā jau tas mežgariņiem parasts, un atkal augša un apakša samainījās vietām. Un nu viss bija tik apjucis, ka pat augša un apakša vairs nezināja, vai tā bija augša vai apakša. Kurp tad Edgariņam doties?

Uz augšu? (12. nodaļa.)

Vai lejup? (13. nodaļa.)

9. nodaļa

Muzikālā nodaļa

Kepele iestiepās maišelī, izņēma maizes riecienu un pasniedza to susurbumbulim. “Kās tas tāds?” noprasija Spalvspalvis. “Nekad mūžā neesmu redzējis ko tādu savā alā.” “Nu, ja viņš to negrib, ņem atpakaļ,” nopurpināja Edgariņa punčelis, bet ķepeles tūdaļ pat viņu apsauca.

“Nū.... tā ir tāda lieta, tāda lieta, ē... ko sauc par maizi,” Edgariņš paskaidroja.

“Par maizi?” brīnījās Spalvspalvis.

“To var ēst,” pavēstīja Edgariņa purnelis.

Punčelis grasījās vēl ko piemetināt, taču aptvēra, ka viņu tūliņ atkal apsauktu, un tālab paklusēja.

Vārds ir tāda dīvaina lieta, prātoja mežgariņš. Ja tu to nezini, tas kļūst par neko, kamēr pati lieta arvien paliek tā pati lieta, pat bez vārda.

Mazais susurbumbulis paņēma maizi, pagaršoja to, mazliet pačāpstināja un turpināja garšot un čāpstināt, līdz viss rieciens bija apēdies. Viņa puncis uzvilka priecīgu dziesmiņu:

Es esmu puncis, un esmu liels, apaļš kā siets.

Es varu apēst daudz, dikti daudz, da-da-da-daaudz!

Kamēr puncis dziedāja, susurbumbulis dancoja. Viņam bija sava īpašā deja, ko sauca par “Mazā susurbumbuļa īpašo danci.” Spalvspalvis lēca no viena akmens uz otru, griezās riņķī, apmetās ar purniņu uz leju un visbeidzot nostājās uz paša astes galiņa! Edgariņš, ieraudzījis viņu dancojam, laidās līdzī virpuļos. Dancoja pat punčelis, kaut arī maizes tam nebija ticis. Punčelis visā visumā bija dikten muzikāls, vairāk gan tajās reizēs, kad bija izsalcis.

“Nāc līdzī,” pamāja susurbumbulis un ielēca alā.

“Bet es meklēju burvju sēnes,” Edgariņš iebilda.

“Ā, burvju sēnes aug tur uz to pusi,” Spalvspalvis iznira no alas un norādīja uz taku. “Bet burvju vai ne, tās ir garlaicīgas. Nāc man līdzī, es tev kaut ko parādīšu!”

“Ko?” Edgariņš pavaicāja.

“Ūdens slīdkalniņu! Es pats to uztaisīju, un tas slīd lejup un lejup, līdz pat apslēptajiem dārgumiem!”

Tomēr mežgariņš jutās visai izbadējies, tālab viņš sāka prātuļot, ko tad labāk iesākt.

Vai viņam izmēģināt ūdens slīdkalniņu un apskatīt dārgumus? (14. nodaļa.)

Vai arī turpināt ceļu pie gardajām burvju sēnēm? (13. nodaļa.)

❧ 10. nodaļa ❧

Kas ir milzīgāka par pārējām nodaļām

Mežgariņš devās viņam līdzi, un milzis bija varen laimīgs.

“Kāpēc tu stiep to lielo akmeni?” mežgariņš apvaicājās, jo viņš bija visai zinātkārs mežgariņš, piedevām viņam nu ļoti patika vārdiņš “kāpēc”.

“Tāpēc, ka pats esmu liels,” atbildēja milzis. “Un man vajag ēdienu lielajai Ziemai.”

Mežgariņš vēl nekad nebija redzējis Ziemu! Bet, ja reiz tā ir tik liela, viņš taču to noteikti ieraudzīs, kad tā būs klāt?! Bet kā gan lielā Ziemā tiks iekšā viņa mazajā aliņā?

Milzis slāja pavisam lēni, jo akmens pats iet neprata, tālab viņam tas bija jānes.

“Nesīsim akmeni kopā,” mežgariņš piedāvājās, jo gribēja izpalīdzēt.

“Bet tas ir liels, un tu esi pavisam sīciņš,” milzis apsvēra. “Tu nevarēsi man palīdzēt.”

Taču milzis nezināja, ka, lai cik maziņš tu arī būtu, tu vienmēr vari palīdzēt, ja vien to ļoti vēlies. Un tā arī bija: mazais mežgariņš iemalkoja brīnumzupu, ko bija pasmēlies no rūķa katla, un piepeši viņš pārvērtās par LIELU MEŽGARU. Ļoti, ļoti lielu, vēl milzīgāku par pašu milzi. Iespējams, ka milzīgāku pat par Ziemu. Viņam bija lielumliels purnelis, milzu ķepas un plaša jo plaša sirds. Viņš piesēja akmeni astei un sāka to vilkt. Drīz vien viņi sasniedza milža midzeni; un viņi bija kļuvuši par lieliem draugiem, jo viņi abi bija lieli un abi bija draugi.

“Lielumliels tev paldies! Tagad man ir gana ēdamā Ziemai,” priecājās milzis. “Vai gribi, es tevi pacienāšu ar akmeņiem?”

“Bet es nezinu, kā akmeņus īsti ēd,” atteica mežgariņš.

“Tas ir pavisam vienkārši,” atbildēja milzis. “Tagad tu esi tik liels, ka tev vienkārši jāuzasina zobi un tad tu varēsi sagrauzt tos kā nieku.”

Mežgariņš tā arī izdarīja; viņš uzasināja zobus ar zobu asināmo un uzgrauza pa kādam akmenim. Tie gan nebija tik gardi kā avenes vai kazenes, bet punčuks vairs nejutās izsalcis.

Un tad mazais mežgariņš, kas tagad bija kļuvis par lielo mežgaru, saprata, ka, pat tad, ja tev jāēd akmeņi, pats svarīgākais, lai tava sirds ir liela.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

❧ 11. nodaļa ❧ *Kur zupa beidzot ir gatava*

Kepele norāja punčeli par to, ka tas vienmēr esot izbadējies, un viņš norima. Mežgariņš izņēma no maišeļa maizi un iedeva to rūķim, par ko rūķis bezgala sapriecājās! Rūķa prieks pielipa arī mežgariņam. Arī punčuks sajutās silti un laimīgi, lai gan maizi tas nebija dabūjis.

Rūķis sadrupināja maizi un iebēra drumstalas katlā. Piepeši zupa kļuva lillā, tad zaļa un visbeidzot – sarkana.

“Brīnumzupa, vai ne? Brīnumzupa gan, vai ne?” ducināja katls.

“Urā!” gaviļēja mežgariņš.

Rūķis paņēma tukšu jogurta trauciņu un ielēja tajā mazliet zupas. Tad viņš to pasniedza mežgariņam.

“Apēdot šo zupu, tu izaugsi lielumliels, ja? Un, ja tu gribi būt atkal maziņš, izdari otrādi, ja?”

“Izdarīt otrādi? Ko tieši?” vaicāja mežgariņš, neko nesaprazdams.

“Neēd to, bet izlej zemē, un tu būsi maziņš, tā ja.”

Edgariņam nu ļoti kārojās būt lielam, jo lielajiem mežgariņiem nevajadzēja doties gulēt agri kā viņam. Bet tad viņš mazliet apdomājās un izlēma, ka vēl jau gulētejamais laiks tālu, tālab zupu viņš pagaidām neēdīs. Edgariņš pateicās un devās ceļā.

Te viņš sastapa akmens milzi, kas stiepa milzu akmeni, ko bija ar virvēm uzsējis sev uz muguras.

“Sveiks!” Edgariņš uzsauca, un milzis pasmaidīja, jo milžiem ļoti patīk, ka tu viņiem saki “Sveiks!”.

“Sveiks!” noducināja milzis. “Vai gribi nākt man līdzi? Mēs būsim lieli draugi!”

“Varētu jau,” sprieda Edgariņš. “Bet es meklēju burvju sēnes, jo nāk Ziema.”

“Burvju sēnes aug tur, otrpus tai alai,” paskaidroja milzis. “Bet es eju uz otru pusi. Labāk nāc man līdzi.”

Ko Edgariņam darīt?

Iet līdzi milzim? (10. nodaļa.)

Vai doties lasīt burvju sēnes? (13. nodaļa.)

12. nodaļa

Kur Saule spēlē paslēpes ar mežgariņu

Tātad – ja augša ir apakša un apakša ir augšā... prātoja mežgariņš. No šādām domām viņam sareiba galva, tāpēc viņš turpināja ceļu nedomādams. Taču Edgariņam sāka likties, ka, jo vairāk viņš turpināja nedomāt, jo vairāk daža laba doma gribēja, lai viņš to domā. *Dīvaina lieta tās domas*, viņš prātoja. It kā to jau nemaz nav, bet vaļā no tām tu arī netiec.

Ķepeles rāpās augšup pa nogāzi, un aste tām palīdzēja, kad deguntelis saoda, ka kaut kur priekšā gaiss smaržo jaukāk. Jo augstāk deguntelis rāpās, jo tīkamāks bija aromāts, līdz tas kļuva tik jauks, ka ala beidzās, un mežgariņš attapās laukā.

Un laukā Ziema vēl nebija ieradusies! Viss bija tāpat kā iepriekš, vienīgi saule spīdēja spoži jo spoži. Mazais mežgariņš pievēra ačteles, un Saule sacīja:

“Paspēlēsim paslēpes!”

“Lai notiek!” piekrita mežgariņš. “Pulkstens viens, pulkstens divi, pulkstens astoņi,” skaitīja mežgariņš. “Nāku meklēt!”

Edgariņš atvēra acis un ieraudzīja, ka Saule ir paslēpusies aiz mākoņa.

Un, lai cik ļoti viņš mēģināja Sauli saskatīt, atrast viņš to nespēja. Edgariņš bija tik ļoti aizrāvis, ka saules vietā atrada bumbieri. Patiesībā jau bumbieris atrada viņu, jo tas uzkrīta mežgariņam uz kuplās galvas, pakūtinot mazos radziņus.

“Au!” iesaucās ragi.

Edgariņš pavērs augšup un ieraudzīja, viņaprāt, pašu lielāko bumbieri pasaulē, lai arī nevienu citu bumbieri viņš savā mūžā vēl nebija redzējis. Pat Saule iznira no mākoņsegas, lai uz to palūkotos, kaut arī savā mūžā tā bija redzējusi ne vienu vien bumbieri.

Un, kad mazā mežgariņa sīkie zobēji iecirtās bumbierī un ašā mēlīte sāka to izgaršot, viņš atklāja, ka tas ir pats gardākais bumbieris uz pasaules. Un tas nekas, ka nevienu citu bumbieri pagaršojis viņš vēl nebija. Un viņš saprata, ka reizēm ir pavisam pareizi nogriezties pa nepareizo taku. Var gadīties, ka tu meklē sēnes un atrodi bumbieri, kas var būt pat vēl saldāks par sēnēm!

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

13. nodaļa

Kur sastopam sēnes, kas nemaz nav indīgas

Mežgariņš devās lejup un lejup, izlienot cauri mazai alai. Tai sekoja liela ala un tai – atkal maza. Beigu beigās mazais mežgariņš izlīda cauri daudzām alām un aliņām, līdz beigu beigās pagalam apjuka, prātojot, kura ala tad ir liela un kura – maza, jo lielā ala likās liela tikai tad, ja pirms tam tu pabiji mazā alā.

Beidzot Edgariņš sasniedza plašu klajumu, kur bija papildam sēņu. Kolīdz viņš tās ieraudzīja, viņš bija drošs, ka tās ir burvju, nevis parastas sēnes. Dažas bija lillā ar baltiem trijstūrīšiem, dažas bija zaļas ar ziliem kvadrātiņiem, un dažas bija oranžas ar strīpām.

Ķepeles metās tām klāt, mazajai aštelei vēzējoties šurpu turpu. Taču tad Edgariņš pierima. Viņš bija dzirdējis, ka nevajag ēst sēnes, ja neesi īsti drošs, vai tās ir indīgas vai ne, tālab viņš pavaicāja:

“Sēnes, vai jūs esat indīgas?”

“Nē,” atteica oranžās strīpainās bekas.

“Mēs arī ne,” pievienojās lillā ar baltajiem trijstūriem.

“Un mēs esam visneindīgākās no visām,” sacīja zaļās ar zilajiem kvadrātiņiem.

Edgariņš prātuļoja, kuras tad labāk izgaršot vispirms; punčelis bija pārlicināts, ka jāēd visas uzreiz. Bet tādi jau tie punči ir, tie vienmēr grib apēst vairāk, nekā tajos lien. Bet, ja viņš ēstu oranžās strīpainās sēnes, lillā ar baltajiem trijstūrīšiem varētu apvainoties. Bet, ja viņš pirmās tiesātu tās, satrauktos pārējās.

Kā domā tu – kuras viņam pagaršot pirmās?

Beigu beigās mežgariņš bija izraudzījies un drosmīgi nokoda milzu kumosu. Lai arī tās garšoja gluži parasti, mežgariņš tūdaļ saprata, ka tās tomēr ir burvju sēnes. Tās bija ļoti, nu ļoti burvestīgas, jo Edgariņš bija devies brīnišķīgā piedzīvojumā, lai tās sasniegtu, un bija uzzinājis daudz, daudz jauna. Un tā mežgariņš saprata, ka pat parastas sēnes pārtop burvju sēnēs, ja ceļš pie tām bijis burvīgs.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

14. nodaļa

Kur aste uzzina, ka tai nepatīk slidināties

“Seko man!” uzsauca Spalvspalvis un ieslīdēja alā. Bet mežgariņa aste vairs negribēja izzināt jaunas alas. “Kāpēc mums obligāti jālien katrā alā, kas pagadās ceļā?” tā vaicāja. Astei bija bail, jo, pirms ielīst alā, nekad nevar saredzēt, kas tur priekšā īsti ir. Tur varētu slēpties jebkas, un tam jebkam varētu garšot astes.

“Nu nāc taču,” Edgariņš uzsauca astei. “Mēs ejam slidināties!”

Mežgariņš nemaz negaidīja, līdz aste atbildēs, un aši ielocījās alā. Lietus to bija padarījis varen slidenu. Tik vareni slidenu, ka aste pārmēru sabijās. Bet pašam mežgariņam gan bija lieli prieki! Viņš slidinājās, slidinājās, līdz piepeši apstājās, jo slīdkalniņš beidzās. Mazais mežgariņš atdūrās pret dārgumiem. Aste sekoja viņam pa pēdām.

“Lieliski!” izsaucās mazais susurbumbulis. “Vai tev patika slīdkalniņš?”

“Un kā vēl!” mežgariņš bija sajūsmā.

“Ša-ša-šausmīgi,” nostostījās aste. Mežgariņš metās pamatīgāk aplūkot dārgumus. Tur bija daudz spīdīgu monētu un žilbinošu akmentiņu, un vēl visādu spožu lietiņu. “Jā, ir gan ļoti skaisti,” piekrita ačteles, kad piepeši punčelis atgādināja, ka ir pagalam izsalcis.

“Un kura no šīm spīdīgajām lietiņām ir visgardākā?” apvaicājās mežgariņš.

“Garda?” mazais susurbumbulis bija pārsteigts. “Tās nav domātas ēšanai.”

Edgariņš nekādi nespēja saprast, kā gan tā var būt. Nav ēdamas? Ala bija stāvgrūdām pilna ar spožām blodiņām un tasītēm. Kam tad tās domātas? Viņš mēģināja iekosties kādā no mirdzošajām sarkanajām bumbiņām, kas līdzinājās avenēm, bet nebija vis. Viņš gribēja nogaršot kādu no mirdzošajām zilajām bumbiņām, kas līdzinājās mellenēm, bet nebija vis. Un viņš nogaršoja vēl daudzas lietas, kas nebija nogaršošanai piemērotas. Un tad viņš saprata, ka dārgumi ir kas tāds, kas dikti spīd un laistās, bet no kā galīgi nav nekādas jēgas. Un viņš nosprieda, ka tam, kurš bija savācis tādu lielu dārgumu kaudzi, bijušas varen lielas acis un mazs mazītiņš punčuks. Tad viņi ar Spalvspalvi izlīda no alas un atrada dārzu, kur bija pārpārēm saldo tomātu, bet tā jau ir cita pasaka.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

15. nodaļa

Kur skan savādas atskaņas

Kepeles sāka rāpties kokā, un aste tām piepalīdzēja. Bet, jo augstāk ķepeles tika, jo mazāk aste piedalījās un jo vairāk laika tā pavadīja trīcot. Un trīcoša aste ir labs palīgs tikai trīcēšanā.

Mazais mežgariņš sasniedza pašus augstākos zarus un bija jau gatavs pārlēkt uz koku upes otrā krastā, kad viņš pamanīja vāvertanti. Viņa bija pavisam veca, un aste viņai bija sirma jo sirma. Viņa nēsāja brilles, un tie divi zobī, ko vāveres parasti pārkarina lūpai, nemaz nebija redzami, jo aiz vecuma bija izkrituši. Vāvertante kliboja, balstīdamās uz mazas koka nūjeles. Mežgariņš pagrieza viņai ceļu, jo zināja, ka tā esot pieklājīgi. Bet vāvertante vienkārši pagāja viņam garām un beigu beigās apgriezās, lai dotos atpakaļ.

“Vāvertante, kurp tu ej?” mežgariņš apvaicājās. “Es, Edgariņ, skrienu un steidzos vākt riekstus un zirņus lielos. Lai tad, kad pūš ziemeļvēji, nesalst mazie vāverēni. Lai gardumu gana, lai bagāta saime mana, lai viņiem nav salti, kad aiz loga sniegi balti,” paskaidroja vāvertante.

“Bet no sniega vēl ne miņas, nevienas pašas baltpārslīņas. Pag... mēs skaitām dzejpantiņus?” vaicāja mežgariņš.

“Veca esmu, dies’ ar to, bet tu ko pantiņo?” vāvere brīnījās. Tad viņi abi saprata, ka ir bērnu pasakas varoņi un šādi sarunāties ir pavisam parasta lieta! Mežgariņš apvaicājās, kur īsti viņa tos riekstus meklē, jo arī viņš lūkojot pēc ziemas krājumiem.

“Pārlec uz to koku un tad lec arvien augstāk un augstāk, līdz sasniedz kalnu,” paskaidroja vāvere, kas beidzot bija pārstājusi runāt ar atskaņām. Edgariņš aizdomājās. Viņš taču bija izlēmis doties gar upi, nevis kāpt kalnā. Bet izskatījās, ka kalna virsotnē aug rieksti. Un rieksti taču bija tik gardi!

Tātad – vai Edgariņš maina plānus un sāk doties augšup kalnā? (28. nodaļa.)

Vai arī viņš norāpjas no koka otrpus upei un turpina ceļu gar ūdeni? (17. nodaļa.)

16. nodaļa

Kur Edgariņš uzbūvē laivu, vārdā Kuģis

Mazais mežgariņš sparīgi rosījās, vākdams koka mizas, lai uzbūvētu sev laivu. Burām viņš izraudzījies lapas, savukārt mastus darināja no žagariem. To visu viņš sasēja kopā ar virvi, ko gudru ziņu bija ielicis maišelī, tā ka nu laiva bija pavisam stipra. Mežgariņš pamatīgi aplūkoja savu ķepudarbu un nosprieda, ka tā ir labākā laiva pasaulē, tālab viņš to nosauca par Kuģi. Viņš bija dzirdējis, ka stipras laivas sauc par kuģiem.

Tad Edgariņš atrada vecu laikrakstu, ko kāds nelāgs cilvēks bija atstājis upes piekrastē. Nejauki cilvēki bieži vien izmet dažādas pavisam noderīgas lietas. Edgariņš no avīžlapas uzlocīja sev krietnu jūrnieka cepuri. Ķepeles lepni uztipināja uz Kuģa klāja, un aste iestūma laivu ūdenī. Un tā nu viņš kuģoja. Laiva teju vai uzdūrās lielam akmenim, taču tas izsaucās: "Uzmanies!", tā ka Edgariņš laikus paspēja izmanīties un apmest tam līkumu.

"Paldies!" teica mežgariņš.

"Nav par ko," atbildēja akmens. Akmens bija pavisam neparasts, jo kāda varžu ragana bija tam piebūrusi runātspēju, tā ka nu tas varēja brīdināt mazas laivas ar maziem mežgariņiem.

Ķepeles sāka airēties, lai laiva ātrāk sasniegtu otru krastu, taču pēc maza brītiņa tās paziņoja, ka ir sagurušas. Pa to laiku laiva apgriezās uz riņķi, un mežgariņš vairs nezināja, kurš tad īsti ir otrs krasts. Ja šis krasts bija šis krasts, tad otrs krasts bija otrs krasts, bet, ja šis bija otrs krasts, tad tas otrs nebija vis. Beigu beigās mežgariņš nolēma, ka nav taču svarīgi, kur īsti viņš nonāk, jo abas takas gāja gar upi. Tā nu ķepeles vēlreiz metās airēties uz vienu upes krastu. Vai varbūt uz otru? Lai vai kā, mežgariņš saprata, ka ķepelēm nemaz nevajag nogurt; viņš var vienkārši ļaut laivai slīdēt lejup pa straumi, pat ja viņš vēl nekad agrāk nebija devies piedzīvojumā ar laivu.

Vai mežgariņam likt ķepelēm pieairēties pie krasta, lai viņš varētu turpināt ceļu pa sauszemi?
(17. nodaļa.)

Vai arī viņam ceļot pa upi ar savu Kuģi, kas varētu izvērsties par varen bīstamu piedzīvojumu?
(18. nodaļa.)

17. nodaļa

Kur kļūst ļoti bailīgi (vai varbūt arī ne)

Mazais mežgariņš sasniedza krastu un nolēca uz sauszemes. Tad viņa ķepes sāka tipināt gar upi. Pa priekšu kreisā ķepele, tad labā, kreisā, labā, kreisā, labā... Edgariņš raudzījās, lai abas ķepes dabūtu izstaigāties vienlīdzīgi un nekļūtu viena uz otru greizsirdīgas. Redzi, ja vienai no tām sāktu skaust, mežgariņam būtu jāapstājas un jāpalēkā uz otras vien, kas kļūtu pavisam nogurdinoši.

Piepeši ceļā pagadījās akmens un līdzās tam – troļļu mazulis! Augumā tas pārspēja mežgariņu, bija ārkārtīgi spalvains un ar milzīgu galvu. Viņa vārds bija Baidulis. Baidulis stāvēja pašā takas viducī līdzās akmenim. Arī akmens bija pašā takas viducī, tieši līdzās Baidulim. Vai nu trollim, vai akmenim bija jāpakust, lai Edgariņš varētu turpināt ceļu.

“Atvaino, vai tu varētu padot ceļu?” viņš pavaicāja akmenim, taču tollēns nosprieda, ka Edgariņš runā ar viņu.

“Es varu, bet negribu,” teica ķildīgais bērnelis, jo maziem trollēniem tiek mācīts, kā ķildoties ar garāmgājējiem. “Tu no manis baidies?”

Mežgariņam bail nebija vis, un viņš prātoja, kā to labāk pateikt, lai neaizvainotu trollēnu. Viņš pat mazliet saskuma. Trollēns nemaz nebija baiss un nespētu nobiedēt nevienu, taču varēja redzēt, ka viņš ļoti kāro būt baisulīgs.

“Troļļu mamma man lika te stāvēt un biedēt ikvienu, kas iet garām. Un man jāatņem viņiem viņu dārgumi,” Baidulis paskaidroja.

Mežgariņam maišelī bija vecā aprūsējusi monēta, kas viņam šķita liels dārgums. Pat vairāk nekā dārgums! Ja viņš to atdotu trollēnam Baidulim, tas droši vien sapriecātos un ļautu viņam pāiet garām, pat ja mežgariņš nemaz nebaidījās. Tomēr Edgariņš nealka šķirties no monētas, tālab viņš apsvēra, ka varbūt labāk turpināt ceļu nevis pa taku, bet peldēt lejup pa upi.

Un tā – vai Edgariņš atdod monētu trollēnam? (19. nodaļa.)

Vai arī turpina ceļu, peldot pa upi? (20. nodaļa.)

18. nodaļa

Kurā visi steidzas

Kuģis slīdēja pa upes viduci. Un ūdens sāka plūst arvien straujāk un straujāk. Edgariņš ūdenim pavaicāja:

“Kāpēc tu tā steidzies?”

Bet ūdens steidzās tik ļoti, ka viņam nebija laika atbildēt mazam mežgariņam. Īpaši jau tādām mazām mežgariņām, kurš nezināja, ka pats svarīgākais steigā ir steigties, un nav pat svarīgi – kurp.

Un tad vējš izlēma sacensties ar ūdeni. Tā nu abi skrēja sānu pie sāna. Skrēja arī laiva. Neskrēja tikai aste, jo tā bija pavisam mierīga aste, kam steigties nepatika un kam labāk padevās trīcēšana. Piepeši vējš sadusmojās, ka nevar noskriet ūdeni, un tas sāka rūkt un pukoties. Nu aste trīcēja tik ļoti, ka sāka šūpot laivu. Vējš nesa pa gaisu dažnedažādas lietas – lapas un oļus, un kaut kur iztālēm mežgariņš ieraudzīja lidojam sivēnu! Un daži izmisuši bebri māja viņam ar ķepām un sauca:

“Ahoi, kaptein! Dambis pušu, dambis pušu!” Kuģis gāzelējās kā pīlēns un sasvērās uz vieniem sāniem. Divi no bebbriem aši piepeldēja laivai, satvēra to zobos un izvilka krastā. Mežgariņš bija drošībā!

“Paldies, paldies jums!” sacīja viņš, jo bija dzirdējis, ka tad, ja kāds tev izdara ko labu, vajag pateikties.

“Dambis pušu, kaptein. Dikten bīstami ar laivu pa upi. Truši tev nepateica?”

Mežgariņš nevienu trusi nebija sastapis. Un truši nebija sastapuši mežgariņu, droši vien tāpēc arī neviens viņam neko nebija teicis.

“Stāt, kaptein!” sauca bebri. “Tev būs jāpeld. Pārāk bīstami ar laivu, kaptein!”

Un tā mežgariņš gatavojās peldēt. Taču tad viņš iedomājās, ka varbūt labāk palīdzēt bebbriem salabot dambi. Bet punčelis sāka ņurkstēt un gribēja doties savās gaitās.

Un tā – vai mežgariņš paliek palīdzēt bebbriem? (21. nodaļa.)

Vai arī viņš peld lejup pa upi, lai sameklētu ko ēdamu? (20. nodaļa.)

19. nodaļa

Kur laumiņas apjūk

Droši vien, ka trollēns tā bija stāvējis visu dienu un nu bija pavisam sagarlaikojies, jo neviens pa taku nebija gājis. Un, pat ja kāds arī būtu mērojis tieši šo ceļu, iespējams, viņš nemaz nebūtu gribējis spēlēties ar mazu trolli bērnu. Viena ķepele pastiepās maišeli un izvilka aprūsējušo monētu.

“Paldies!” trollēns teica, pārmēru sapriecājies par jauno dārgumu. Taču tad viņš atcerējās, ka mazo mežgariņu vajag tā kārtīgi sabiedēt, un ierūcās. Viņš atieza savus trollēna zobīņus cerībā šķīst visnotaļ baisulīgs. Bet, redzot, ka mežgariņu sabiedēt viņam neizdodas, viņš izlēma labāk vēlreiz pateikties.

Edgariņš varēja doties ceļā. Ceļš gan tas īsti nebija, drīzāk jau vienkārša taka, bet mazais mežgariņš bija dzirdējis citus zvērus sakām: “Es dodos ceļā,” un viņš ļoti kāroja līdzināties citiem zvēriem, tālab viņš, kā pats pie sevis nosprieda, devās ceļā.

Te piepeši ačteles ieraudzīja lidināmies laumiņas! Laumiņas bija visnotaļ jaukas, un ačtelēm nu ļoooti patika uzlūkot jaukas lietas.

“Sveika, smukā laumiņa,” mežgariņš uzrunāja vienu no viņām.

“Bet es nemaz neesmu laumiņa,” tā atteica.

“Kas tad tu esi?” mežgariņš bija nesaprašanā.

“Sauc mani par Ezerspāri,” atteica laumiņa.

“Bet es esmu redzējis ezeru, un es esmu redzējis, kā tas iet pāri, bet tas izskatījās pavisam citādi nekā tu,” Edgariņš nepiekrita.

“Mani sauc par Ezerspāri,” uzstāja laumiņa.

Edgariņš pakasīja galvu. Kad aprūkās vārdu, viņš parasti kasīja galvu. Kaut kas te nebija īsti pareizi. Ezers taču patlaban negāja pāri – lietuss nebija bijis tik sen! Un kāpēc lai daiļās laumiņas par to vispār raizētos? Droši vien viņas ir apjukušas! Un Edgariņš jau grasījās to viņām pavēstīt, kad tālumā parādījās CILVĒKS! Taisnības labad jāsaka, ka tas gluži nebija CILVĒKS, vien maza meitenīte sarkanu cepuri galvā, kas skrēja uz viņu pusi ar laumiņu ķeramo tīkliņu rokā.

Ko nu?

Vai Edgariņam paslēpties no mazās meitenes, lai tikai viņam nenotiktu kas ļauns? (22. nodaļa.)

Vai arī palikt un palīdzēt laumiņām? (23. nodaļa.)

20. nodaļa

Kur viss peld

Mežgariņš ienira upē, un piepeši ūdens bija visapkārt. Zem ūdens bija tik interesanti! Virs ūdens gan arī bija varen interesanti, bet te bija interesanti pavisam citādāk. Ķepeles un aste prata peldēt, pat ja neviens nebija tās mācījis. Mazie mežgariņi prot peldēt jau piedzimstot, bet pieaugot viņiem aizmirstas.

Ačtelēm viss redzamais ļoooooti patika. Un redzēt tās redzēja visādas lietas. Ūdenī mita dažne- dažādas zivis: sarkanas ar zilām astēm, zilas ar sarkanām astēm, pat zivis pavisam bez astēm. Bija pat tādas, kas nemaz pēc zivīm neizskatījās, jo tās bija varde. Un varde, kas nemaz neizskatījās pēc vardēm, jo tās bija... hmmm, kaut kas pavisam cits.

Edgariņš apmeta loku pāris ūdensgliemenēm un turpināja peldēt arvien tālāk lejup pa straumi, līdz sasniedza vietu, kur upe sazarojās. Viņš gan nesaprata, kāpēc tos dēvēja par zariem, jo nekādus zarus viņš tur nemanīja. Nebija nedz stumbra, nedz lapu!? Piepeši viņš pamanīja zivju bariņu un nolēma apvaicāties, kā tad nokļūt līdz cilvēku mājām.

“Sveiki!” izsaucās mežgariņš.

“Oho, paskatieties tik uz šito dīvaino zivi,” klaigāja zivis, mutes plātīdamas.

“Es neesmu nekāda zivs,” mežgariņš sasparojās.

“Haha, paskatieties uz viņa savādo asti,” zivis turpināja gaviļēt, mutes plātīdamas.

“Es gribu tikt līdz cilvēku mājām,” turpināja mežgariņš.

“Tiešām? Priekš kam?” apvaicājās liela zivs, vārdā Zeltaine. “Cilvēku mājās ir tikai cepampannas. Nāc līdzī mums. Mēs dodamies uz ezeru, lai atstātu tur savus ikrus.”

Edgariņš nepavisam nebija drošs, ka grib peldēt zivīm līdzī, jo tikai nejauki zvēri atstāj ezerā stiklus, cepampannas un citus krāmus. Taču tās nelikās mierā:

“Nāc, nāc mums līdzī, liec cilvēkiem mieru,” tās lūdzās un kārdināja.

Un tā: vai Edgariņam doties zivīm līdzī uz ezeru? (24. nodaļa.)

Vai varbūt viņam labāk paslēpties, nogaidīt, līdz zivis aizpeld, un doties uz cilvēku mājām?

(22. nodaļa.)

21. nodaļa

Kur ir pats svarīgākais un lielākais bebrs pasaulē

Mežgariņš izlēma, ka, tā kā beбри bija viņam izlīdzējuši, pieklājība prasa nu iet talkā viņiem. Tālab viņš devās tiem līdzī uz dambi. Nonākot galā, viņi ieraudzīja, ka daži naski bebruzēni bija mēģinājuši caurumu aiztaisīt ar savām astēm, bet nekas tur nebija sanācis, jo vai nu tās bija pārāk mazas, vai arī caurums bija pārāk liels. Edgariņš caurumā iespundēja arī savu kuplo asti, taču pat tas neko nemainīja. No ūdens dzīlēm iznira bebrs ūdenslīdēja ietērpā un mēģināja caurumu aizdrīvēt ar dubļiem, bet arī tam nebija nekādu panākumu. Visi kā viens centās dambi salabot; tomēr viens no bebriem stāvēja atstatu un komandēja pārējos:

“Pa kreisi. Nē, pa labi. Tagad uz augšu. Nē, uz leju. Kur ir truši, kad tev viņus vajag?”

Edgariņš nekādi nevarēja saprast, kālab visi klausās bebrā, kurš pats neko nedara, bet pārējie viņam tūdaļ pat paskaidroja, ka tas ir Lielais Bebrs, tālab visi viņu godājot un nekas cits viņam nemaz neesot jādara.

Tad Edgariņa galvā dzima lieliska ideja! Ķepeles metās skriet, un drīz vien Edgariņš atgriezās ar laivu. To viņš pievilka pie lielā cauruma, savukārt vēl pāris izdarīgu bebru atstiepa citus koka gabalus. Visbeidzot mežgariņš to visu sasēja kopā ar savu virvi un iestūma caurumā. Un, ko domāt, dambis bija vesels!

“Urā, urā, urā!” klaigāja beбри, un visliksmākais rādījās Lielais Bebrs, jo viņš taču bija izdomājis, kā caurumu aizlāpīt! Arī mežgariņš sirsnīgā priecājās.

Bebri ielūdza Edgariņu uzkavēties viņu mājās, un, kad mežgariņš atzina, ka ir izbadējies, viņi to iemācīja grauzt koku un ēst mizu. Tad visi kopā metās būvēt Edgariņam jaunu un labu laivu. Tā tik ļoti pārspēja iepriekšējo, ka viņš to nodēvēja par Tvaikoni. Viņš paaicināja sev palīgos jūrniekkrabi Ziķerjāni, kurš palīdzēja tīrīt klāju, un tā Edgariņš ceļoja, braukādam augšup un lejup pa upi, kaut arī viņš nemaz īsti nezināja, kur tad ir augšup un kur – lejup. Un mazais mežgariņš bija sapratis, ka tu vari pazaudēt laivu un tās vietā iegūt jaunus draugus, un ka tu vienmēr vari uzbūvēt jaunu laivu, īpaši, ja tev talkā nāk draugi.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

22. nodaļa

Kur sastopam cilvēkus

Edgariņš paslēpās aiz akmens, tā ka neviens, atskaitot akmeni, viņu nemanīja. Viņš gaidīja ilgi jo ilgi, veselas piecas minūtes, un, kad viņš iznāca no slēptuves, neviena tuvumā vairs nebija. Tā mazais mežgariņš, neviena nemanīts, sasniedza mājas, kurās mita cilvēki.

Dīvaini zvēri gan tie cilvēki bija! Visi citi dzīvoja brīvā dabā un patvērās no tumsas vai aukstuma, izrokot alu vai uzvijot ligzdu. Bet cilvēki bija uztaisījuši lielas kastes, kurās dzīvojas augu dienu. Bet dienā taču bija gan gaiši, gan silti! Edgariņš zināja, ka jābūt ļoti uzmanīgam, jo kas zina, ko domā tādi zvēri, kas dzīvo iekšā visu dienu, – ja nu tie piepeši izlec laukā?!

Ķepeles tecēja pavisam piesardzīgi, un aste vējā mazliet drebēja. Vienīgi vēja jau nemaz nebija. Purnelis ošņāja dažādās smaržas un bija apjucis. Mežā tik daudz savādu aromātu nebija. Tā prātodams, mežgariņš bija nonācis pie atkritumu tvertnēm.

“Mjaaau!” kāds briesmonis nobrēcās un aizmuka.

Aizbēga arī aste, bet pēc piecām minūtēm tā kautrīgi atgriezās. Cilvēki atkritumu tvertnēs bija sakrāvuši dažnedažādas lietas. Viņi meta laukā tik daudz, ka ik pa laikam tiem savajadzējās jaunas atkritumu tvertnes, lai varētu mest laukā vēl vairāk. Un, jo vairāk viņi meta laukā, jo vairāk lietu aizgāja postā.

Vienā no tvertnēm mežgariņš pamanīja troļļu kaklarotu, pieauguša mežgariņa cepuri, laumiņu kurpītes un tamlīdzīgas mantas, taču par vairākumu lietu viņam nebija ne jausmas – kas tās, un ko ar tām dara? Ielūkojies citā tvertnē, viņš atrada meklēto: ēdienu. Te bija pusēsta sviestmaize, divi gabali picas, mazliet šokolādes un puse konfektes. Mežgariņš, protams, nezināja, kā tos sauc, bet purnelis tos kāri notiesāja, jo tie izrādījās ļoti gardi. Punčelis nu bija pavisam pilns. Bet, kad mežgariņš sāka mērot atceļu uz upi, punčelis sāka sāpēt un ķepeles – sagurt. Ačteles vairs lāgā neredzēja, un aušteles vairs lāgā nedzirdēja. Mežgariņš pagalam apslima un saprata, ka ne viss, kas purnelim šķiet gards, iet pie sirds arī punčelim.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

23. nodaļa

Kur sastopam meiteni, kura bija aizmirsusi, ka viņa zina

“Mežgariņš!” mazā meitene izsaucās un apstājās.

“Maza meitene!” secināja mežgariņš un bija gatavs mesties bēgt.

Mazā meitene bija ļoti pārsteigta, mežgariņu ieraugot, jo viņa taču zināja, ka mežgariņi nav īsti. Un Edgariņš bija pārsteigts, ka meitene viņu spēj saskatīt: cilvēki parasti viņus neredz, jo zina, ka mežgariņu patiesībā nav. Šķiet, mazā meitene bija aizmirsusi, ka viņa to zina. Edgariņš izlēma viņai to atgādināt. Taču tad viņš ieraudzīja, ka laumiņas ir aizmukušas, un izlēma neiejaukties. Edgariņš pakasīja galvu. Mazā meitene pakasīja galvu.

“Kāpēc tā...” viņš iesāka vaicāt.

“Tu proti arī runāt?” mazā meitene viņu pārtrauca.

“Nu, kāpēc gan ne,” atteica Edgariņš. “Kāpēc tu tramdi laumiņas?”

“Es jau tikai gribēju viņas apskatīt tuvumā, jo tētis saka, ka tās ir ezerspāres, bet man liekas, ka tās ir laumiņas.”

Mazā meitene ir ļoti gudra, nodomāja mežgariņš.

“Un kāpēc tu, mazais mežgariņ, esi pienācis tik tuvu mūsu mājām?” painteresējās apķērīgā meitene.

“Es meklēju ēdienu: saldumus un cepumus,” paskaidroja mežgariņš.

“Ā!” mazās meitenes acis iepletās. “Pagaidi, es tūliņ būšu atpakaļ!”

Mežgariņš nezināja, cik daudz laika nozīmē “tūliņ būšu atpakaļ”, tālab nolēma pagaidīt piecas minūtes. Ik reizi, kad mežgariņš īsti nezināja, cik laika ir pagājis, viņš pieņēma, ka tās ir piecas minūtes. Tālab sanāca tā, ka mazā meitene atgriezās tieši pēc piecām minūtēm.

“Es atnesu tev ēdamo,” viņa sacīja, pasniedzama mežgariņam tasīti.

“Kas tas ir?” mežgariņš nesaprata.

“Tā ir silta kartupeļu, burkānu un ķirbju zupa,” paskaidroja meitenīte. “Mamma to gatavoja ar lielu mīlestību.”

Edgariņš iemērca purneli zupā un izgaršoja pirmo malciņu. Mmmmmm, cik tā garda! Edgariņš notiesāja zupu kāru mēli, un viņa punčelis sajutās silti un ļoti, ļoti laimīgi. Un tad Edgariņš saprata, ka pati gardākā zupa pasaulē ir tāda zupa, kurā ir kartupeļi, burkāni, ķirbis un daudz, daudz mīlestības.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

24. nodaļa

Kur Edgariņš satiek svešzemnieku

Edgariņš bieži vien atpalika, bet zivis arvien apstājās un viņu pagaidīja. Zeltainei viņš bija iepaticies, tālab viņa visu laiku mēģināja mežgariņu iesaistīt sarunā. Pārējās zivis klusēja tik dziļi, kā to prot tikai zivis.

“Ka es tev saku,” Zeltaine skaidroja, “tieši šiten tā es ņēmu cilvēkus. Es aizpeldu uz klusākajiem ūdeņiem un nogaidu. Esmu klusa kā pats ūdens. Un te piepeši cilvēks izmet makšķeri, un es saķeru zelta āķi un velku!” Zeltaine stāstīja, cik ļoti viņai patīk cilvēkķeršana, cik nu lieli bijuši viņas noķertie lomi un ka reiz viņa noķērusi trīs cilvēkus uzreiz.

Kad zivis bija sasniegušas ezeru, Edgariņš lūdza tās ezeru nepiegružot. Viņam gan nebija vajadzējis raizēties, jo izrādījās, ka “stikli” patiesībā ir ikri, mazas oliņas, no kurām vēlāk izšķīļas mazas zivtiņas. Edgariņš pavaicāja, vai no olām pārmaiņas pēc nevarētu izšķīlties mazi mežgariņi, bet zivis atbildi skaidri nezināja.

Te piepeši mazais mežgariņš krastā ieraudzīja MILZU MEŽGARU. Tas gan nemaz neizskatījās pēc mežgariņa, bet tam bija ragi, un Edgariņš nekad nebija redzējis kādu citu ragotu būtni, ja neskaita pārējos mežgariņus. Bet šis mežgars nūdien bija izaudzis pārmēru liels. Droši vien tas ēda daudz par daudz. Šobrīd pat tas košļāja nule saplūkto pļavas zāli.

“Sveiks!” uzsauca mazais mežgariņš.

“Mū,” atbildēja lielais mežgars.

“Es nemaz nezināju, ka zāli var ēst,” sacīja Edgariņš.

“Mūūū,” paskaidroja lielais mežgars.

Šis mežgars ir svešzemnieks un runā citā valodā, secināja mežgariņš. Viņš bija dzirdējis, ka ārzemju mežgariem esot labāki un gardāki ēdieni. Varbūt tāpēc viņš ir izaudzis tik liels. Varbūt man arī pamēģināt ēst zāli?

Tā nebija diezko garda, bet puncis tik un tā tika pilns. Tas kļuva tik pilns, ka uzpampa. Vēl pēc maza brīža punčelis kļuva vēl apaļāks un smagnējāks, un no astes apakšas sāka celties savādas smaržas. Un mežgariņš saprata, ka ne viss, ko dara svešzemnieki, der viņam. Un ka nevajag atdarināt ikvienu, ko tu sastopi.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

25. nodaļa

Kas ir dāmīga un kam ir ļoti kupla aste

Līdz šim, ieraugot ceļazīmi, Edgariņš arvien bija nospriedis, ka tā saka "Meža dziedāšanas sacensības", taču drīz vien viņš uzzināja, ka reizēm tā vēstīja "Piesargies, no gaisa krīt vārdes" vai "Zemu lidojoši stārķi", vai vēl ko tamlīdzīgu, kam nebija nekāda sakara ar vardēm, stārķiem vai dziesmām. Lai vai kā, āpsis, kas bija zīmju teksta autors, bija vienīgais meža iemītnieks, kas prata tās izlasīt.

Tā nu kepeles naski soļoja pa akmeņiem, kad ačteles ieraudzīja kādu nākam pretī. Šim kādam bija ruds kažoks, un viņu sauca par Gudro Lapsu. Visi Gudro Lapsu uzskatīja par apķērīgu un izdarīgu zvēru, taču patiesībā viņa vienkārši bija ļoti dāmīga. Viņai mugurā bija spoža veste, ko viņa bija iegādājusies nutrijas lietoto preču veikalā. Viņa bija saskruļļojusi purna spalvas, uztinot tās uz priedes čiekura.

"Sveika, Gudrā Lapsa," uzsauca mežgariņš.

"Ak, esi sveiks, un lai tev laba veselība, un lai arī tavas veselības veselībai viss ir labi!"

Mežgariņš viņu nudian nesaprata. Viņš sāka prātot, kas šādā situācijā sakāms, un, neko piemērotu neizdomājis, viņš vienkārši apvaicājās:

"Kā tev iet?"

"Ak dies', labi, ļoti labi," vīteroja Gudrā Lapsa. "Nu tik labi, lablablabi! Un lai laba šī diena tavā labajā ceļā."

Šī lapsa nudian bija ļoti gudra. Vai ārkārtīgi savāda. Lai vai kā, mežgariņš viņu nesaprata un vēlējās doties savās gaitās. Taču lapsa, šķiet, gribēja vēl mazliet papļāpāt.

"Nāc man līdzi uz skaisto skaistuma konkursu, kur būs skaistumskaistas skaistules."

Un, to sacīdama, lapsa pagriezās, "netīšām" parādīdama mežgariņam kuplajā astē iesieto lenti.

Ko nu?

Vai Edgariņam doties uz skaistumkonkursu Gudrajai lapsu dāmai līdzi? (27. nodaļa.)

Vai arī viņam labāk turpināt rāpties augstāk kalnā, kur aug kazenēs? (28. nodaļa.)

26. nodaļa

Kur atklāj konkursu, kas nemaz nav slēgts

“**P**aklau, Lapsiņ, re kur ķemme tavam kažokam,” sacīja Edgariņš.

“Aha, ķemju ķemme, kas uzlabos manu ietērpu,” Gudrā Lapsa priekpilni dūdoja. Viņa paņēma ķemmi, apgriezta to kājām gaisā un sāka gludināt savu kažoku.

“Paziņoju konkursu par oficiāli atklātu!” svinīgi pavēstīja jūrasecūciņa, kas gan nemaz nelīdzinājās cūkai, un neizskatījās arī, ka tā dzīvotu jūrā.

Edgariņš prātoja, kā iespējams “oficiāli” atklāt konkursu. Tas jau tāpat notika atklātā vietā, piedevām neviens taču nebija to aizslēdzis? Viņš bija dzirdējis, ka reizēm konkursus slēdz, ja sāk līt lietūs. Konkursa dalībnieki sāka ieņemt savas vietas publikas priekšā.

Vispirms iznāca trīs nerātnas peļu meitenes, kas izskatījās pilnīgi vienādas. Tās, protams, sāka strīdēties, kura tad ir pati skaistākā. Tad savas vietas ieņēma divas paplukušas pāvu kundzes, kas uzskatīja, ka ir ārkārtīgi pievilcīgas, jo galu galā to viņas bija dzirdējušas jau kopš cāļa vecuma. Iznāca arī daudz citu zvēru, pat ja neviens īsti nezināja, kas viņi tādi ir. Visbeidzot pienāca lapsas kārtā. Pavisam lēnītēm viņa izslīdēja pašā priekšā, sakārtoja vestes līpas un dziļi paklanījās.

“Sveicu visus ar vissveicienīgākajiem sveicieniem, un ar šo lielisko pirueti es jums *prieks tikties!* saku,” pavēstīja lapsa, izpildīdama cēlu pagriezienu, lai ikviens “nejauši” redzētu lenti viņas kuplajā astē.

“Jā, paldies, Gudrā Lapsa,” sacīja tiesnesis Zirģelis. “Tagad tu drīksti apsēties uz savas astes.”

Drīz vien bija iznākuši visi zvēri, trūka tikai mežgariņu meitenes. Zirģelis nozviedzās, lai izziņotu uzvarētājus. Kategorijā “Visskaistākā lapsa” uzvarētāja bija... vienīgā lapsa, kas piedalījās konkursā. Gudrā, dāmīgā lapsa sapriecājās kā negudra. Viņa nolēca no skatuves, lai saņemtu savu balvu: milzu bļodu, kas bija pilnum pilna ar avenēm, – to viņa pasniedza Edgariņam.

“Ēdīsim kopā,” viņa teica pavisam saprotami, pārsteidzot itin visus. Un Edgariņš saprata, ka lapsas ir skaistas nevis tādēļ, ka prot uzvarēt konkursos. Ka nav nozīmes, vai viņu kažoks ir izsukāts vai ne. Vissvarīgākais ir tas, ka tad, kad pienācis laiks dalīties ar avenēm, viņas pacienā to, kas bija aizdevis ķemmi.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

Kur Edgariņš sastopas ar kaut ko negaidītu

Mežgariņš rāmi tipuļoja līdzī lapsai, kura visu laiku meta ap viņu lokus, tvarstīdama savu asti un taujādama, vai viņa esot gana skaista. Edgariņš īsti nezināja, cik skaista ir "gana skaista", bet atbildēja, ka esot gan, jo viņam ļoti patika lapsas spicās ausis. Ik reizi, ieraudzījusi peļķi, lapsa aplūkoja savu atspulgu, tad izmeta slaidu loku un atgriezās pie mežgariņa, lai pavaicātu:

"Vai mans tievtievais augums ir gana slaidš?"

Edgariņš gan nezināja, cik slaidš ir "gana slaidš", bet atteica, ka esot gan, jo viņam nu ļoti patika lapsas spicās ausis. Un tā abi sasniedza plašu pļavu, kurā bija sapulcējušies daudzi jo daudzi zvēri. Bija arī zīme, kas, iespējams, vēstīja "Skaistuma konkurss", bet varbūt arī ne. To zināja tikai āpsis.

"Ak, šis gan būs konkurss, kurā mēs varēsim parādīties un izrādīties, un skatītāji varēs mums izrādīt savas izrādāmās simpātijas!" lapsa skaidroja ikvienam, kas bija ar mieru klausīties. Neviena viņu nesaprata, tālab ikviens pieņēma, ka viņa ir ārkārtīgi gudra.

Tieši šajā brīdī mežgariņš pamanīja ko tādu, ko vēl nekad mūžā nebija redzējis: mežgariņu meiteni! Viņš vēl klusībā pārbaudīja, vai acis neviļ: nudien, ķepeles bija, purnelis bija, arī aste bija savā vietā, netrūka arī radziņu un aušteļu. Šaubu nebija: tā ir mežgariņu meitene! Viņai pat bija austiņkari, un ķepeles rotāja ķepusprādzēs! Viņa bija smukākais mežgariņš, ko mežgariņš jēkad bija redzējis, protams, ja vien viņš neskaita pats sevi. Pats par sevi saprotams, ka viņa saņēms konkursa balvu! Edgariņš mazliet pārdzīvoja par lapsu, kura taču arī kaldināja cerības uzvarēt.

Te izskanēja paziņojums, ka konkursantiem laiks ieņemt vietas uz skatuves. Edgariņš atcerējās, ka viņš maišelī bija ielicis mazu ķemmīti. Ja viņš pasteigtos un iedotu to lapsai, lai viņa izsūkā daiļo kažoku, iespējams, viņa varētu uzvarēt. Apņēmības spārnots, viņš sāka doties jaunās draudzenes virzienā, taču tad atcerējās mežgariņu meiteni. Viņa bija tik burvīga. Varbūt labāk iedot ķemmi viņai?

Kam tad labāk dodama ķemme?

Vai Gudrajai Lapsai? (26. nodaļa.)

Vai mežgariņu meitenei? (32. nodaļa.)

Skaistuma konkurss

Balvas!

ŽŪRIJA

28. nodaļa

Kur ir daudz jo daudz ēdamā

Mežgariņa ķepes kāpa un rāpās, kad piepeši ragiem sagribējās uzlaist danci, un tie sāka virpuļot. Ragiem dejojot, aizrāvās arī aušteles un ačteles, un drīz vien dejā virpuļoja mežgariņš visā savā godībā. Un viņš saprata, ka arī ķepelēm rāpšanās sokas daudz labāk, ja tās danco. Tā nu Edgariņš kāpa un dejoja, dejoja un kāpa, līdz sasniedza vietu, kur mita lielumliels koks.

“Sveiks, koks,” teica viņš.

“Sveiks, mežgariņ,” atbildēja vairākas balsis, kas nemaz nepiederēja kokam. No koka zariem lejup raudzījās dažas mazas pūces. Uz kreisā zara tupēja trīs pūces, bet Edgariņš neatšķīra labo pusi no kreisās un neprata arī skaitīt līdz trīs. Uz labā zara sēdēja viena pati pūce. To gan Edgariņš saskaitīja.

“Kāpēc tu dodies uz to pusi?” vaicāja trīs pūces.

“Vai tad tu neej uz šo pusi?” painteresējās viena pūce.

Mazais mežgariņš bija pagalam apjucis.

“Redzi, tā puse nav šitā puse,” paskaidroja trijotne.

“Bet tā puse ir tā puse,” sacīja tā, kura sēdēja viena.

“Nū... es meklēju ēdamo,” paziņoja mežgariņš.

“Ā, uz to pusi ir šis tas ēdams,” sacīja pūču trijotne.

“Ēdiens ir uz to pusi,” sacīja pūce, kas sēdēja viena.

“Tad jau sanāk, ka ēdamais ir visur?” mežgariņš gribēja visu noskaidrot pamatīgi.

“Nē, uz to pusi,” sacīja trijotne.

“Uz to pusi,” dūdoja pūce vienpate.

Pēc mirkļa visas pūces pacēlās spārnos un lidinājās šurpu turpu, skaļi strīdēdamās. Un mežgariņš vairs nezināja, kura pūce bija kura. Beigu beigās divas no tām nosēdās zarā pa kreisi un divas – pa labi. Edgariņš bija stāvā sajūsmā, jo nu viņš tās varēja saskaitīt, lai gan labo un kreiso pusi atšķirt viņam tik un tā neizdevās. Pūces klusēja.

“Kā tad būs ar to ēdamo?” Edgariņš mēģināja ieviest kādu jel skaidrību.

“Jaunais cilvēks, izskatās, ka radies pārpratums,” sacīja tā pūce, kas vairs nebija viena. “Ēdiens ir gan uz to pusi, gan uz šo pusi!”

“Tātad ēdiens ir visur!” mežgariņš uzgavilēja.

“Nē,” paskaidroja pūce. “Tikai uz to pusi un uz šo pusi. Uz šo pusi aug kazenes, un uz to pusi aug rieksti.” Edgariņš nekādi nespēja saprast, kā “uz to pusi un uz šo pusi” varēja nebūt “visur”, bet svarīgākais jau tomēr bija tas, ka ēdiens bija tepat tuvumā.

Un kā domā tu – uz kuru pusi Edgariņam doties: uz šo pusi pēc kazenēm (35. nodaļa) vai uz to pusi pēc riekstiem (36. nodaļa)?

29. nodaļa

Kas ir liela un ļoti laba

Mežgariņš tipināja pa vienu taku, tad pa otru, pa siliem un pa krūmiem un dzelkšņiem, kas viņu nemaz nesadzēla, jo viņš bija visai piesardzīgs. Visbeidzot ķepeles sāka prātot, vai tikai nav pazaudējušas taku. Patiesībā taka bija pazaudējusi un apjucinājusi ķepeles, jo nule tā sadalījās. Edgariņš bija dzirdējis, ka, vienmēr ejot pa kreisi, tu beigu beigās sasniegtu labo pusi, bet, vienmēr ejot pa labi, tu nonāktu... kaut kur citur.

Piepeši aušteles izdzirdēja pa mežu brienam smagnējus soļus. Soļiem krītot, lūza zari un žagari. Soļi tuvojās. Aste bija gatava bēgt. Bet drīz vien no biezokņa iznira Lielais Labais Vilks. Viņš bija diezgan neveikls, tālab ik reizi, kad viņš pārstaigāja kalnu, it visi zināja, kur viņš ir. Un, ja viņš centās lavīties uzmanīgi, viņu dzirdēja vēl vairāk.

“Laba diena, mazo mežgariņ,” vilks sacīja savā pieklājīgākajā balsī, kas nodārdēja pa visu kalnu, izbiedējot dažus kokos snaudošus putnus.

“Sveiks, vilkonkuli,” atteica Edgariņš.

“Es ļoti atvainojos, ka aizkavēju tevi,” sacīja vilks. “Bet es nodomāju, ka tu, iespējams, esi nomaldījies. Vēl pavisam nesen kalnā bija nomaldījusies maza meitene un man bija jāparāda viņai ceļš uz vecmāmiņas pili. Mūsdienās tik daudzi cilvēki nomaldās. Ik pārdienas, bums, un viņi ir kaut kur noklīduši. Būs jāpalūdz Āpša kungam uztaisīt vēl pārīti ceļazīmju.”

“Jā,” piekrita mežgariņš. “Es meklēju kazenes...”

“Ā, kazenes,” sapņaini sacīja Lielais Labais Vilks; viņš savu mūžu nebija pagaršojis gaļu. “Taka, kuras galā aug kazenes, iet uz šo pusi,” viņš sacīja un rādīja uz to pusi.

“Bet tad es ieraudzīju zīmi ‘Meža dziedāšanas sacensības’,” piemetināja Edgariņš. “Hmm,” novilka vilks. “Es par ko tādu gan neesmu dzirdējis. Bet, ja reiz ir zīme, jābūt arī sacensībām. Iespējams, tad tev jāiet pa otru taku,” viņš pameta ar ķepu, nejauši notriecot no zara ligzdu. Edgariņš iegrīma pārdomās, kamēr vilks uzmanīgi vāca izbirušos putnēnus un ņēmās labot ligzdu.

Vai Edgariņam doties pēc gardajām kazenēm (35. nodaļa), vai arī viņam doties uz otru pusi, kur notiek dziedāšanas sacensības (34. nodaļa)?

Kur Edgariņš Lāču vecpapa mājās atrod Nevienu

Vispirms mežgariņš brilles pamatīgi nopētīja. Varbūt tās nemaz nepiederēja Lāču vecpapa, varbūt tās bija kāda cita vecpapa vai cita lāča brilles. Tad viņš izlēma, ka gan jau Lāču vecpaps pats labāk zinās, vai tās ir viņējās.

Tā bez liekas vilcināšanās viņš devās uz Lāču vecpapa mīgu, kas atradās tieši blakus skunksa smaržu darbnīcai. Skunkss gatavoja pašas labākās smaržas visā kalnā, bet tā jau ir cita pasaka.

Visbeidzot Edgariņš sasniedza koka durvis un piekļauvēja.

“Vai kāds ir mājās?” uzsauca Edgariņš.

“Neviens,” no iekšienes atskanēja samiegojusies balss.

Tātad Lāču vecpaps droši vien bija kaut kur izgājis. Edgariņš jau grasījās doties projām, kad izlēma, ka varbūt varētu Nevienam palūgt atdot brilles Lāču vecpapa.

“Neviens, vai tu varētu iznākt laukā?” apvaicājās mežgariņš.

“Nē, nevaru vis,” sacīja balss. “Esmu aizņemts.”

“Labi,” Edgariņš samierinājās. “Es atstāšu Lāču vecpapa brilles uz sliekšņa.”

Edgariņš bija izdomājis, ka vēl arvien var pagūt uz sacensībām, tā ka viņš jau grasījās doties projām, kad piepeši durvis atvērās un Nevienš iznāca laukā. Nevienš gan visnotaļ līdzinājās Lāču vecpapa.

“Piedod, Edgariņ,” sacīja lācis. “Es guļu savu vasaras miegu.”

Lāču vecpapa vasaras miegs bija tāds pats kā viņa ziemas miegs, vienīgi tas norisa vasarā, tāpēc arī to dēvēja par vasaras miegu.

“Nāc iekšā, nāc iekšā, pakavē man laiku kādu brīdi. Iedzersim tēju un uzēdīsim pa medus kūkai no maniem ziemas krājumiem.”

“Nezinu gan, es kavēju sacensības,” Edgariņš atbildēja.

Sacensības? Kas par sacensībām?” Lāču vecpaps bija pārsteigts. Viņš par sacensībām neko nebija dzirdējis.

Un tā: vai Edgariņam iemalkot tēju un uzēst medus kūkas kopā ar Lāču vecpapa? (33. nodaļa.)

Vai arī viņam steigties prom, lai laikus sasniegtu dziedāšanas sacensības? (34. nodaļa.)

31. nodaļa

Kur dažas atrastas lietas atrodas vēlreiz

Kamēr mazās ķepeles līksmi tipināja uz sacensību pusi, Edgariņa kakls vingrinājās, izpildot īpašu iesildīšanās dziesmiņu. Tā skanēja šādi: “Esmu es mazs kakliņš, mazs kakliņš, mazs kakliņš, un es ie-dzie-do-o-os!” Un, kamēr viņš dziedāja un vingrinājās, vingrinājās un iedziedājās, mežgariņš bija sasniedzis žagatas Pazaudēto un atrasto mantu biroju. Viņa arvien pamanījās atrast kalnā pazaudētas lietas un lūkoja pēc kāda, kam tās atdot, tālab beigu beigās bija atvērusi Pazaudēto un atrasto mantu biroju.

“Laba diena, Edgariņ,” žagata viņu sveicināja, “vai esi ko pazaudējis?”

Mazais mežgariņš aizdomājās. Sen, sen, pagājušajā trešdienā, viņš pazaudējās mežā, bet pēc tam viņš atkal atradās. Patiesībā viņš atrada savu asti, bet tad nosprieda, ka tur, kur ir aste, jābūt arī pārējam mežgariņam. Un nudian, drīz vien viņš bija atradis gan savas ķepeles, gan purneli, arī mazos radziņus un aušteles.

“Kāpēc šo sauc par Pazaudēto un atrasto mantu biroju?” painteresējās mežgariņš, kuram varen patika jautāt, *kāpēc*.

“Ko tu ar to domā – kāpēc?” žagata bija pārsteigta. “Šo es esmu atradusi,” skaidroja žagata, nosēzdamās uz galda un pamādamā ar spārnu, “un to tu esi pazaudējis.” Žagata viņam parādīja kaudzi nekam nederīgu plastmasas pudeļu, tukšu skārdeņu un papīra strēmeļu.

“Jā,” piekrita mežgariņš, “bet kāpēc tu to sauc par pazaudētu, ja jau esi to atradusi? Lietas ir pazaudētas tikai, līdz kāds tās atrod,” Edgariņš centās paskaidrot.

Žagata ilgu laiku klusēja, prātodama, apsvērdama šā un tā, lēkādama uz vienas kājas.

“Šķiet, ka tev taisnība, Edgariņ. Iešu sameklēt āpsi, lai tas nomaina uzrakstu uz Atrasto un atrasto mantu birojs,” visbeidzot izlēma žagata, “bet ir vēl kas svarīgāks darāms. Lāču vecpaps ir pazaudējis brilles un nu nevar saredzēt ne nieka. Viņš ir vecs un pats šurpu nevar atnākt, tā ka kādam viņa brilles ir viņam jānogādā. Un mūsu kurjers Bruņurupucis ir aizbraucis atpūsties pie jūras. Vai tu varētu izpalīdzēt?”

“Bet es esmu ceļā uz Meža dziedāšanas sacensībām,” skaidroja Edgariņš.

“Sacensības? Kas tās par sacensībām?” žagata bija ziņkārīga. Viņa par to neko nebija dzirdējusi.

Un tā: ko darīt?

Vai Edgariņam doties uz sacensībām? (29. nodaļa.)

Vai arī viņam aiznest brilles Lāču vecpapam? (30. nodaļa.)

32. nodaļa

Kur Edgariņš tomēr nokavē konkursu

Edgariņš piesardzīgi tuvojās mežgariņu meitenei, kas viņu vēl nebija pamanījusi. Ķepeles tipināja pavisam klusi, un aste mazliet trīsuļoja. Parasti viņš bija visai runātīgs mežgariņš, bet nule viņš nemaz nebija noskaņots uz sarunām. Jūscūciņa paziņoja, ka visiem konkursa dalībniekiem jāiziet uz skatuves. Tad Edgariņš no maišeļa izvilka ķemmi un parādīja to mežgariņu meitenei.

“Paskat, man ir ķemme, ja tu gribi izsukāt savu kažociņu...”

Mežgariņu meitene uz viņu paskatījās, un Edgariņš apjuka.

“Tas jau nemaz nav savēlies, bet, ja nu tu gribētu izskatīties smukāk...”

Mežgariņu meitene joprojām viņā noraudzījās, nesakot ne vārda.

“Tu jau gan tāpat esi skaista, bet, nū... ja tu gribētu būt vēl smukāka, jo...”

Edgariņš apjuka un apklusā. Viņš saprata, ka ar mežgariņu meitenēm sarunāties ir grūti. Īpaši, ja viņas neko neatbild.

“Dāvana? Man?” visbeidzot viņa smaidīdama atteica.

Lai arī līdz šim Edgariņš domājis ķemmi atdāvināt, viņam tā piepeši likās laba ideja.

“Jā, dāvana,” viņš piekrita. “Konkursam, bet tev jau tagad jāiet uz skatuves.”

“Bet es nemaz konkursā nepiedalos,” paziņoja mežgariņu meitene un ielika ķemmi savā rokas-somiņā.

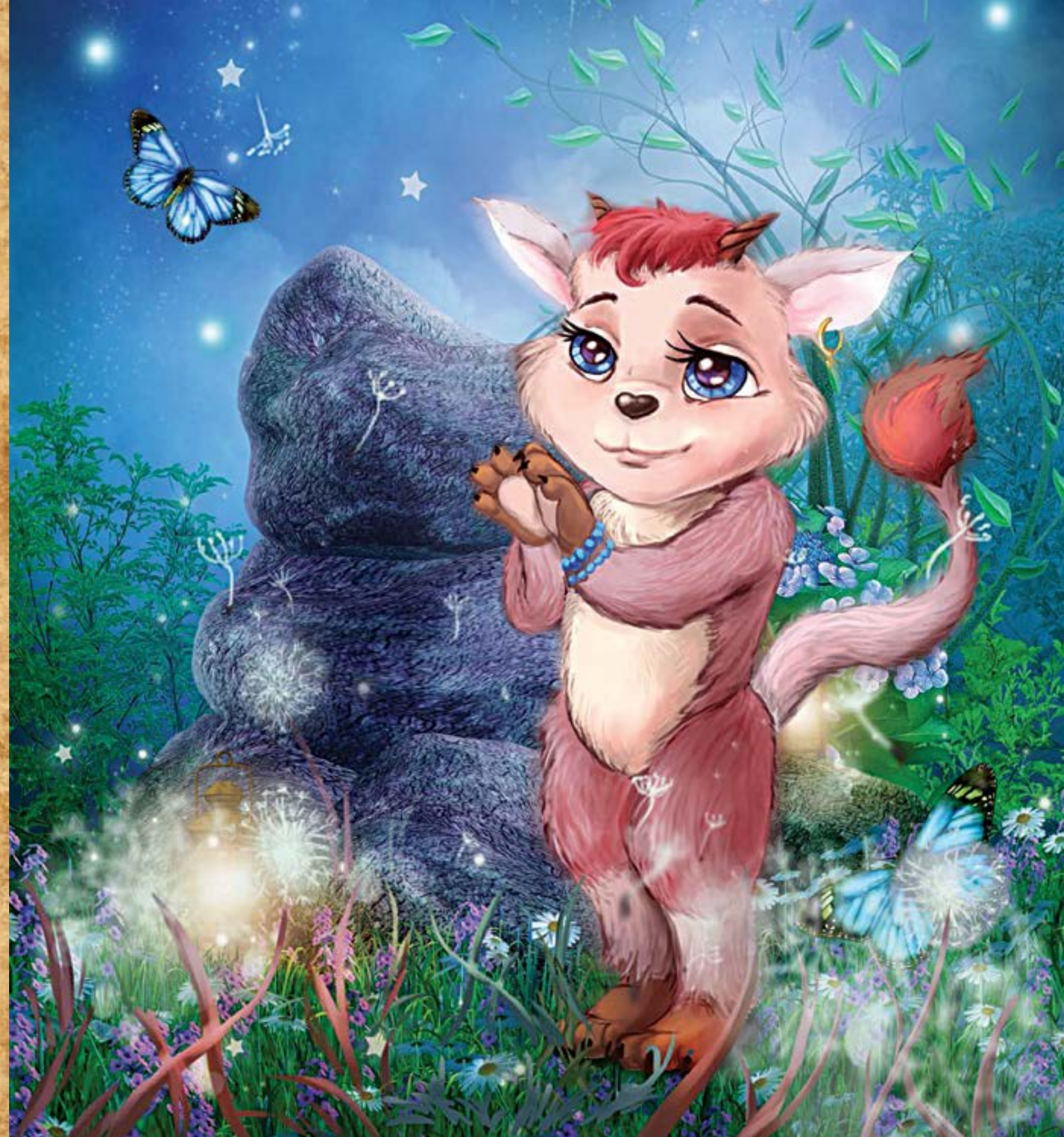
“Bet, ja jau tu nepiedalies, kā tad tu uzvarēsi?” Edgariņš bija nesaprašanā.

“Tu domā, ka es uzvarētu?” mežgariņu meitene priekpilni pārvaicāja. Tad viņa satvēra Edgariņa ķepeli savējā.

Edgariņš aiz laimes vai kusa. Uz skatuves bija uzrāpušās trīs nerātnas peļu meitenes, divas paplukušas pāvu kundzes un daudzi citi zvēri. Bija pat tādi dzīvnieki, kuri paši nezināja, kas viņi tādi ir. Bet Edgariņš tam nepievērsa nekādu uzmanību: viņš raudzījās uz mežgariņu meiteni. Un punčelis aizmirsa, ka bija izsalcis, un tā vietā sajūtās silti un kņudoši. Un Edgariņš saprata, ka visskaistākais zvērs ir tas, kas līdzinās tev pašam. Konkursi jau ir domāti tikai tiem, kas paši sevi uzskata par smukiem.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

33. nodaļa

Par lāčiem un medus kūkām

Lāču vecpapa miga bija ļoti mājīga. Te bija tik jauki, ka Lāču vecpaps, kūkas gatavojot, pāris reižu aizmiga. Vienu brīdi viņš gandrīz iebāza ķepas karstajā cepeškrāsnī. Drīz vien viņi abi devās uz pieliekamo, kur Lāču vecpaps sameklēja lielu medus burku, vienīgi tad, kad viņš uz sava lācīgā deguna uztupināja brilles, izrādījās, ka tas ir nevis medus, bet skābi kāposti. Bet Edgariņa puncim nebija iebildumu tiesāt kūkas ar skābiem kāpostiem, jo tas bija pārāk izsalcis, lai gaidītu vēl ilgāk.

Kad viņi atgriezās migā, Lāču vecpaps ērti iekārtojās savā šūpuļkrēslā un pēc brīža jau bija saldi aizmizis, skaļi krācot tā, kā krākt prot tikai lāči. Arī Edgariņš, notiesājis skābo kāpostu kūkas, samiegojās. Tā viņi abi gulēja ilgi jo īpaši ilgi, varbūt pat veselas piecas minūtes, līdz liepziedu tējas smarža viņus uzmodināja.

“Re, Edgariņ, tēja ir gatava,” sacīja lācis.

“Vai tā ir karsta?” gribēja zināt Edgariņš. Reiz viņš bija ciemojies pie zebiekstes, un tur tēja bija apdedzinājusi viņa mēli. Kopš tā laika viņš vienmēr vispirms noskaidroja, vai tēja nav par karstu – pat tad, ja dzēra vienkārši upes ūdeni.

“Tā ir padzisusi,” žāvādamies atteica lācis.

Tā viņi abi sēdēja, malkoja dzērienu un jo ilgi tērzēja par tējām, zebiekstēm un citām lietām, ko saprot tikai lāči. Un lāči zina visai daudz, jo viņi daudz guļ un sapņo. Tad Lāču vecpaps piecēlās un sāka kārtot alu.

“Edgariņ, vai gribi dzirdēt pasaku?” pavaicāja Lāču vecpaps.

“Pasaku, pasaku!” gaviļēja Edgariņš; viņš pats dzīvoja pasakā, un pasakas viņam ļoti gāja pie sirds. Un tā Lāču vecpaps uzsāka savu stāstu: “Augstu kalnos, pašā meža dziļumā līdzās upei kādā aliņā mita mazs mežgariņš.” Edgariņš saprata, ka tā ir viņa pasaka un sajūtās pavisam, pavisam pārlaimīgs. Viņš arī saprata, ka dzīve var būt kā pasaka, ja vien tu kādam atdot viņa pazaudētās brilles, ja tev patīk viesoties un esi ar mieru ēst dažādus kārumus, pat ja tās ir skābu kāpostu kūkas. Un, protams, kārtīgi nosnausties.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

34. nodaļa Sacensības

Mežgariņa kakls nule kā atkal bija atsācis vingrināties, kad ķepes pačīkstēja, ka esot sagurušas. Kakls sāka strīdēties ar ķepelēm par to, vai tad vispār ir vērts uz sacensībām doties, līdz beidzot radziņi nosprieda, ka esot gan, jo dziedāšana ir ļoti svarīga padarīšana un konkursi – vēl jo svarīgāka, un Edgariņa dziesma – pati svarīgākā lieta pasaulē. “Es esmu mežgariņš...” viņš dūdoja, un piepeši ieraudzīja, ka klāt ir. *Sacensības!*

Klajumā bija sapulcējies vesels bars zvēru un burvju radību, čalojot savā starpā. Lapsu pāris piedāvāja viesiem burkānu sulu. Visam pāri karājās brīnišķīgs uzraksts “Meža dziedāšanas sacensības”. Bet varbūt arī ne. Vienīgi āpsis to spētu izlasīt, un viņa še nebija. Edgariņš apjucis paraudzījās visapkārt. Stirniņa strīdējās ar rūķu pāri. Vēl viena stirna stāvēja nomaļus un nestrīdējās ne ar vienu. Pāris mušu savā starpā apsaukājās un bļautījās. Laikam jau visi apspriež, kam pienākas uzvara. Edgariņš nosprieda, ka visi jau savas dziesmas ir izdziedājuši un ka viņš ir visu nokavējis!

Radziņi čukstēja ķepelēm, lai metas bēgt. Taču mazais mežgariņš drosmīgi iznāca zvēru un burvju radību priekšā. Un dziedāja. Viņš dziedāja tā, kā dziedāt prot vienīgi Edgariņš, un pats domāja, ka tas ir varen labi. Jūs jau zināt to dziesmu, tā ka varat dziedāt viņam līdzī: “Es esmu mežgariņš, mežgariņš, mežgariņš!” Un tagad otro pantu, kas ir pavisam citādāks: “Es esmu Edgariņš, Edgariņš, Edgariņš!” Un trešo pantu, ko jūs vēl neesat dzirdējuši: “Es esmu...” Šajā mirklī dziesmu pārtrauca skaļu aplausu vētra. Ikviens gribēja paspiest mežgariņa ķepu. Edgariņa punčuks lepnumā izriesās un pat aizmirs, ka ir izbadējies. Un, kad ķepasspiedieni apsīka, visi atkal atsāka čalot. Edgariņš nesaprata, kas te īsti notiek. Un patiesībā izrādījās, ka Edgariņš sacensībās neuzvarēja vis, jo nekādu sacensību nemaz nebija. Izrādījās, ka uzraksts vēsta: “Mežinieku kopsapulce”. Tā nu Edgariņš kļuva par kluba goda viesi, un viņam tika pasniegta milzu bļoda ar augļiem. Un mežgariņš saprata, ka, lai dziedātu, nemaz nevajag sacensības. Patiesībā dziesmas skan daudz labāk, kad sacensību nemaz nav. Un ka sacensības patiesībā ir garlaicīga padarīšana, ko var nosaukt arī par “kopsapulci”.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

35. nodaļa

Kas ļoti durstās

Jo augstāk Edgariņš kāpa, jo grūtāk gāja. Kalnu taka izrādījās ļoti rāpelīga. Visbeidzot ķepeles paziņoja, ka viņām ir gana, un apsēdās atpūsties. Tā uz kāda koka celma tupēdams, Edgariņš aptvēra, ka ir jau uzkāpis pašā virsotnē. Augstāk vairs nekā nebija, un, uz leju raugoties, viss šķita pavisam mazs. Vai varbūt Edgariņš bija izaudzis ļoti liels?

Viņš sāka lūkot visapkārt, meklējot kazes. Ja reiz viņš atradās kalna virsotnē, kaut kur tepat jābūt arī ogām. Ačteles centās jo sparīgi, bet nevienas ogas nemanīja. Tad aste ieminējās, ka varot saskatīt kezenes, un mežgariņš atskārta, ka tās bijušas līdzās visu laiku, vienīgi astes pusē.

Pavisam uzmanīgi Edgariņš lavījās tuvāk. Viņš bija dzirdējis, ka kazeņu krūmi durstās, tāpēc pavaicāja:

“Vai jūs esat durstīgi?”

“Esam gan, durrr, durrr,” atteica kazeņu krūms.

“Kā būtu, ja es jums pieskartos?”

“Tu sadursi pirkstus, durrr, durrr,” paskaidroja krūms.

“Tad es jūs neaiztikšu,” nosprieda Edgariņš un apsēdās uz celma.

Viņš pavērās uz mākoņiem un sāka prātot, vai tikai negrasās līt. Viņš bija dzirdējis, ka, paskatoties uz mākoņiem, vienmēr ir jāapsver, vai tikai netaisās lietus. Jo vairāk viņš prātoja, līs vai ne, jo vairāk viņš gribēja domāt par kazenēm. Beidzot viņš to vairs nespēja izturēt un pavaicāja:

“Paklau, vai es varētu dabūt kādu kazeni?”

“Protams, ka vari,” sacīja krūms. “Bet tu jau prasīji, vai mēs duram, durrr, durrr.”

“Tad kā es varu nesadurties?” mežgariņš centās noskaidrot.

“Vajag pieklājīgi paprasīt, un mēs tev ļausim salasīt kādu ogu, durrr, durrr,” krūms pavēstīja.

“Vai drīkst uzēst jūsu kazes?” palūdza Edgariņš un tad kāru muti notiesāja tik daudz ogu, ka viss purnelis bija ziestin nozieķēts.

Un viņš saprata, ka reizēm vienkārši pietiek mīļi palūgt, un pat visdurstīgākais krūms ļaus tev pamieļoties. Durrr, durrr.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

❧ 36. nodaļa ❧

Kur sastopam vāveri, kas nemaz nav vāvere

Kepeles dieba prom pakal riekstiem. Steigā tās uzmina celmam. Celms piecēlās un sāka skriet ar visu mežgariņu uz muguras.

“Kur tu nesies,” Edgariņš gribēja zināt.

“Dodos ciemos pie vāverēm,” paskaidroja celms, kam patika apciemot itin visus zvērus. Edgariņš zināja, ka tur, kur ir vāveres, jābūt arī riekstiem. Celms skrēja piecas minūtes un apstājās.

“Vai te dzīvo vāveres?” mežgariņš painteresējās. Bong! Kaut kas uzkrita viņam uz galvas. “Kas tas bija?” mežgariņš bija nesaprašanā, kad – bong! – viņam trāpīja vēl viens rieksts.

Ačteles paraudzījās augšup un ieraudzīja no koka zara karājamies mazu ķengurbērnu.

“Ķengurs mūsu mežā?” nobrīnījās Edgariņš. “Ķengurs mežgariņa mežā?” nobrīnījās autors. Tad abi piepeši saprata, ka ķengurbērns jau nemaz nezina, ka ir ķengurbērns, jo viņš paziņoja: “Paskaties uz manu vāverasti!” nozibinādams savu ķengura asti. Bet Edgariņš bija lietpratējs astu jautājumos, viņa aste par šo tēmu zināja visu.

“Tā nav vāveraste,” skaidroja mežgariņa aste. “Es zinu visu par astēm, un šī nav... tāda aste.”

“Ir gan!” aizstāvējās ķengura aste. Strīds bija ilgs un garš, kā jau vairākums astu. Bet, astēm kašķējoties, punči pagalam izbadējās.

“Esmu dikti izsalcis,” ģurdēja Edgariņa punčelis.

“Arī es gribu ēst,” sacīja ķengurvāveres puncis.

Tālab mežgariņš pārstāja ķildoties ar mazo ķengurbērnu, ko, izrādās, audzināja vāverpāris, un abi kopā metās mieloties ar riekstiem. No tukšajām čaumalām sanāca liela kaudze, kas pārspēja pašu kuplāko un varenāko asti pasaulē. Un mazais mežgariņš saprata, ka nav svarīgi, vai ķengurs ir vāvere un vai vāvere ir ķengurs. Jo katrs zvērs ir tieši tāds, kā viņam pašam šķiet.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

❧ 37. nodaļa ❧

Kur Edgariņš dzenas pakaļ somai un tad viss notiek otrādi

Edgariņš metās pakaļ somai. Jo ašāk skrēja soma, jo ašāk steidzās Edgariņš. Tā viņi skraidīja ilgi jo ilgi, varbūt pat veselas piecas minūtes. Edgariņš piekusa. Arī soma sajūtās sagursi.

“Apsēdīsimies un mazliet atpūtīsimies,” piedāvāja Edgariņš.

Soma neteica ne vārda, vien pamāja ar rokturiem.

“Kad apsēdīšos es, sēdies arī tu,” mežgariņš paskaidroja. “Es negribu, ka sanāk tā: es apsēžos, bet tu, zip, un prom!”

Soma vēlreiz pamāja ar rokturiem.

Mazais mežgariņš apsēdās lillā pļavas malā un palūkojās apkārt. Viņš bija domājis, ka dauzoties viņi dodas laukā no meža, bet patiesībā bija ieskrējuši vēl dziļāk. Tāds, lūk, bija tas Apburtais mežs: jo vairāk tu skrēji no tā laukā, jo dziļāk tajā nokļuvi. Un viņi bija skrējuši laukā tā pamatīgi un no sirds.

Mežgariņš pameta iesāņu skatienu uz somu, kas atpūtās viņam līdzās. *Pieļauju, ka šī soma ir pazudējusies*, Edgariņš nodomāja. Viņš bija dzirdējis, ka somas mēdz pazust, jo īpaši jau tās somas, kas ciemojās Lidostā.

Soma sāka kļūt nemierīga.

“Vai gribi, lai atkal viens otru ķeram?” mežgariņš pavaicāja.

Soma priekpilni pamāja ar rokturiem.

“Tava kārta!” izsaucās mežgariņš un metās prom. Soma aizšāvās viņam pakaļ. Tā, viens otru tvarstot, viņi sasniedza apburto torni. Tas izskatījās pavisam parasti, bet, tā kā tas atradās Apburtajā mežā, tas, protams, bija apburtais tornis. Soma piegāja pie durvīm un piekļāvēja ar saviem rokturiem. Durvis atvērās, un soma ieslīdēja iekšā. Tad durvis aizdarījās. Mežgariņš prātoja, ko nu iesākt. Te piepeši parādījās cita soma. Tā pamāja ar rokturiem, aicinot mežgariņu sev tuvāk.

Vai Edgariņam iet un piekļāvēt pie durvīm (39. nodaļa), vai arī viņam doties pie otras somas, kas nupat viņu aicināja (40. nodaļa)?

38. nodaļa

Kur Edgariņš atrod augļu kompotu

Tā nu Edgariņš soļoja, prātodams par ēdienu. Viņš domāja un soļoja, un soļoja un domāja, tālab pat nepamanīja burku ar kompotu savā ceļā un nejauši paspēra to malā. Burka ieripoja krūmos.

“Oho, kompota burka!” mežgariņš priekpilni izsaucās.

“Ahā, mežgariņš,” uzgavilēja burka.

“Kas to sacīja?” mežgariņš bija nesaprašanā, jo zināja, ka burkas taču neprot runāt. Un tās, kuras ir līdz malām pilnas ar augļiem, jo vairāk nevar parunāt tāpēc, ka viņām tak ir pilnas mutes!

“Tas esmu es, tas esmu es,” sacīja balss no burkas. “Atver burku, atver!”

Edgariņš jau tāpat bija grasījies burku atdarīt, jo viņa punčelim ļoti patika kompoti no burkām. Izņēmis no sava maišeļa atslēgu, viņš uzspieda to burkas vākam. “Pokš,” tas nopaukšķēja, un no burkas izlidoja džins: kompota burkas džins.

“Tik daudzi ir burku malā paspēruši, bet neieplīsa ne mazākā spraudziņa... Džins nemaz nevar izbēgt kā pienākas,” murmulēja džins.

“Ko, lūdzu?” mežgariņš pārvaicāja, neko daudz nesaprazdams. “Ā, esi sveicināts, kungs un pavēlniek, ē... pavēlnieciņ,” džins sevi pārlaboja.

“Kā tu nonāci burkā?” mežgariņš bija pagalam pārsteigts.

“Man palīdzēja,” džins paskaidroja un sāka staipīties. “Labs ir, saki savu vēlēšanos, un es došos savās gaitās.”

“Kādu vēlēšanos?” mežgariņš neko nesaprata.

“Vēlēšanās ir kas tāds, ko tu gribi,” džins pacietīgi paskaidroja.

“Nu, es gribēju atrast ēdienu un gribēju atrast vienu puķīti, un...”

“Vienu vēlēšanos, nevis trīs,” aizrādīja džins. “Es esmu kompota burkas džins, nevis pudeles džins. Ja jau tu tik ļoti gribi ēdamo...”

“Jā, jā,” mežgariņš viņu pārtrauca.

“Tad es tev varu iedot burvju piknika paklāju. Kad teiksi: “Paklāj, es gribu ko gardu,” tas tev to sagādās. Bet, ja gribi atrast puķi, es tev parādīšu ceļu.”

Vai Edgariņam pieņemt burvju paklāju (41. nodaļa), vai arī izvēlēties, lai džins parāda ceļu pie puķes (45. nodaļa)?

❧ 39. nodaļa ❧

Kur Edgariņš uzzina, ka ir tēls pasakā

Edgariņš piekļāvēja pie durvīm.

“Nāc iekšā!” durvis atvēlēja. Mežgariņš mēģināja tās atdarīt, bet atklāja, ka tās ir aizslēgtas.

“Liec lietā atslēgu,” pačukstēja durvis. Tad mazais mežgariņš atcerējās, ka viņa maišelī taču bija burvju atslēga! Tā izlēca pati no sevis, ieslīdēja atslēgas caurumā, un durvis atvērās.

“Nāc iekšā, mēs tevi gaidījām,” durvju balsī sacīja zēns.

“Tiešām?” neticēja mežgariņš.

“Protams, jau kopš paša pasakas sākuma,” puika paskaidroja.

Ķepeles ietipināja iekšā, un ačteles paraudzījās visriņķī. Pie puikas kājām gulēja milzīgs suns, kas prata lidot.

“Ā, nu re, beidzot tu esi ieradies,” sacīja lidojošais suns, kas nule kā bija pamodies.

“Tā rādās,” mežgariņš atbildēja.

“Pēdējais laiks,” noņurdēja suns un atkal iegrimā miegā.

“Kā jūs par mani zināt?” mežgariņš pavaicāja.

“No pasakas,” paskaidroja puika.

“Re, paskaties!” Puika no grāmatplaukta nocēla krāsainu grāmatu un parādīja to Edgariņam.

“Ai, bet tas taču es!” viņš pārsteigti izsaucās.

“Jā, tas esi tu. Re kur tu liec savā maišelī savas mantiņas, lai dotos piedzīvojumā.”

“Bet kā tas beidzas?” nepacietībā prašņāja Edgariņš.

“Tas jau atkarīgs no tevis,” puika paskaidroja. “Redzi, šī nav vis vienkārša pasaka, bet patiess un liels piedzīvojums.”

“Vai es atrodu ēdienu?” vienlaikus pavaicāja gan mežgariņš, gan viņa punčelis.

Puika piecēlās un iegāja blakusistabā. Atgriežoties viņam rokās bija piknika paklājiņš:

“Ņem šo burvju paklāju. Kad teiksi: “Paklāj, es gribu ko gardu,” tas tev sarūpēs ēdamo.”

“Atkal jau tu zodz lietas no citām pasakām, palaidņa puika?” noņurdēja lidojošais suns, uz mirkli pamodies. “Mums laiks doties.”

“Labs ir, lidojam,” sacīja puika. “Ņem paklāju un paliec šajā pasakā. Es nezinu, vai citās pasakās ir kas gards.” Vai Edgariņam pieņemt paklāju, kas prot sarūpēt ēdienu (42. nodaļa), vai arī doties līdz puikam ar lidojošo suni (43. nodaļa)?

40. nodaļa

Kas daudz kurkst

Šī soma nemaz nelīdzinājās citām somām. Tā lēkāja apkārt kā negudra, pa laikam piestājot pasmaržot violetās puķītes, un visu laiku apmaldījās. Arī Edgariņš, viņai sekojot, pazaudējās. Bet parasti viņi viens otru atrada. Viņi nule kā bija atkal viens otru atraduši, kad viņiem pielēca varde. Šī gan nemaz nelīdzinājās citām vardēm, jo uz galvas viņai bija uztupināta cepure. Cepure bija darināta no zelta, un to sauca par Kroni. Ja tu esi varde un uz galvas ir Kronis, tu esi svarīgāka par citām vardēm. Vismaz tā domāja pati varde. Soma paostīja puķi un tad ielēca vardei rokās.

“Kurrk, es, kurkstošo varžu princis, jūs krreicinu,” ļoti svētsvinīgi un svarīgi paziņoja varde. Edgariņš īsti nezināja, kā atbildēt, tāpēc sacīja: “Es, mežgariņu princis, tevi sveicinu,” un lepni izriesa punčeli.

Varde viņu nopētīja izvelbtām acīm tā, kā to darīt prot vienīgi vardes. Arī soma bija pagalam pārsteigta.

“Tu esi, kurrk, izraudzītais!” varde dejoja, priekpilni kurkstēdama. “Tu esi kurrkgariņu krrincis!”

“Nevis kurrkgariņš, bet mežgariņš,” Edgariņš viņu pārlaboja.

“Krrēcīzi, tu esi tas, kuru krrauc par Kurredgariņu,” sacīja varde.

Edgariņš uzmanīgi pavērās savādajā vardē. Uz galvas tai bija kronis un rokā soma, kas grozījās te uz vienu, te otru pusi. Otrā rokā tā sceptera vietā turēja koka zaru. Un plecus apmetņa vietā sedza auduma skranda.

“Paklau,” varde sacīja, izstiepdama vienu pleznu. “Tu drīksti noskrrūpstīt manu kurreznu.”

“Skrūpstīt kurreznu?” Edgariņš neko nesaprata.

“Noskrrūpsti manu kurreznu, un arī es pārvērtīšos par kurrkgariņu krrinci,” sacīja varde, priekpilni lēkādama.

“Tu domā mežgariņu princi?” Edgariņš vēlreiz mēģināja viņu izlabot.

“Krrēcīzi. Kurrkgariņu krrincis. Krriesmīga ragana apbūra mani, tāpēc tagad, kurr, esmu varde, nevis kurrkgariņš. Noskrrūpsti manu kurreznu un lāsts, kurr, izzudīs.”

Purnelis nudien nevēlējās skūpstīt citu zvēru pleznu, kur nu vēl vardēm. Pat ja tās piederēja princim. Edgariņš atcerējās, ka viņam taču ir svarīgākas darīšanas. Punčelis bija izsalcis, un viņš vēl arvien meklēja burvju ziediņu. Vai Edgariņam atklāt princim, ka viņš nav vis mežgariņu princis, bet vienkāršs mežgariņš (48. nodaļa), vai viņam tomēr noskūpstīt varžu prinča pleznu (44. nodaļa)?

41. nodaļa

Apči

Mazais mežgariņš staigāja šurpu turpu pa mežu, meklēdams vietu, kur nosegt paklāju, lai ieturētos. Bet visapkārt bija tikai koki. Bija tādi koki, kuru zari līdzinājās astēm, koki ar mazu kāju zariem un pat koki pavisam bez zariem. Bija arī tādi, kas nemaz nelīdzinājās kokiem, bet izskatījās pēc piparkūkām. Un pat tādi, kas izskatījās pēc kokiem. Ačteles pagalam nogura, aplūkojot tik daudzus kokus un nekokus, un ķepeles sagura, tiem apkārt tekalējot. Te piepeši Edgariņš ieraudzīja mazu pūķēnu.

“Ēhē, sveiks, mazais pūķēn,” viņš sveicināja.

“Sve-e-e-e-ap-čī!” nošķaudījās mazais pūķēns, degunam nodūmojot.

“Uz veselību,” vēlēja mežgariņš, jo viņš zināja, ka, izdzirdot kādu nošķaudāmies, jāsaka “uz veselību”.

“Drīzāk jau uz neveselību,” atteica pūķēns.

“Ko, lūdzu?” mežgariņš nesaprata.

“Redzi, man liekas, ka es esmu mazliet apslimis,” paskaidroja pūķēns.

“Ar ko?” mežgariņš turpināja taujāt.

“Ar apči,” nopietni pavēstīja pūķēns. “Skaties: apči!” – un no viņa mutes izvēlās liesmu kamoliņš. Mežgariņš iegrīma pārdomās. Tajā brīdī mazais pūķēns noklepojās, un no viņa mutes izvēlās tik daudz mazu liesmiņu, ka gandrīz nosvilināja Edgariņa aušteles.

“Man izskatās, ka tu esi slimš ne tikai ar apči, bet ar klepklepu ar’,” mežgariņš secināja.

“Laikam jau tev taisnība,” piekrita pūķēns un izpleta spārnus, mēģinot aizlidot, bet nekas viņam nesanāca, jo viņš vēl bija mazs un lidot neprata. Beigu beigās viņš atsēdās uz astes.

Edgariņš atcerējās par burvju paklāju. No citiem zvēriem viņš bija dzirdējis, ka, kad kāds ir apslimis ar apči un klepklepu, viņš ir labi jāsasedz, lai nenosaltu. Bet, ja Edgariņš atdos burvju paklāju pūķēnam, viņam nebūs ko ēst. Kā tu domā – vai mežgariņš atdod paklāju mazajam slimajam pūķēnam (46. nodaļa), vai arī patur to sev un ietur gardu jo gardu maltīti (42. nodaļa)?

42. nodaļa

Kur Edgariņš pamatīgi pieēdas

Visbeidzot Edgariņš sasniedza lillā pļavu un nolēma te sarīkot pikniku. Viņš izplāja paklāju, kas ērti ierīkojās zālītē, un saldi aizmiga. Paklājs bija iegrimis savos paklājīgajos sapņos, kad viņu uzmodināja Edgariņa balss.

“Paklāj, es gribu ko gardu,” paziņoja mežgariņš.

“Ko tieš’?” miegaini painteresējās paklājs.

“Nū...” Edgariņš mazliet apdomājās. “Kas tev ir?”

“Paskatīsimies, kas ir atlicis,” noteica paklājs un sāka uzskaitīt: “Cepts ķirbis no Pelnrušķītes ratiem, mazliet piparkūku, zaļais zirnītis...” Paklājs turpināja uzskaitīt vienu ēdienu pēc otra. Tas turpinājās ilgi jo ilgi, tik ilgi, ka bija jau atkal iesnaudies, pirms tika līdz beigām. Paklājs sapņoja par galdiem un galdautiem. Viņu atkal pamodināja Edgariņa balss.

“Šokolāde!” sauca mežgariņš. “Vai tev ir šokolāde?”

“Tikai no fabrikas,” atbildēja paklājs.

“Jā, jā,” priekpilni līksmoja izsalkušais mežgariņš. “No rūpnīcas!”

Uz paklāja uzradās milzīga šokolādes tāfele. Edgariņš to tūdaļ notiesāja, un punčelis nu tapa pilns.

“Vīnogas! Vai tev ir vīnogas?”

“Ir, bet tikai skābās,” pavēstīja paklājs.

“Jā, jā!” Mežgariņam vīnogas ļoti garšoja, pat ja tās bija skābas.

Viņa priekšā parādījās pāris zaļo vīnogu ķekaru. Edgariņš tos uzreiz notiesāja, un punčelis sajūtās pavisam pilns.

Tad purnelis sāka ošņāties. Tas arvien centās saņņāt banānus, lai arī nemaz nezināja, kā tie īsti smaržo, jo nekad vēl tos nebija atradis.

“Banānus, banānus, banānus!” ievēlējās mazais mežgariņš, un uz paklāja uzradās savādi gari un dzeltenīgi augļi. Arī tos Edgariņš notiesāja tūdaļ, pat nenomizojis. Nu punčelis bija tik pilns, ka viņš vairs nespēja pakustēt. Un tad Edgariņš saprata, ka punčelis allaž grib vairāk, nekā spēj apēst, un ka ne vienmēr ir prātīgi tajā ieklausīties. Un, ja arī jūs, bērni, ejat pastaigāt pa Apburto mežu, paskatieties, vai kaut kur nav aizmidzis burvju paklājs.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

❧ 43. nodaļa ❧

Kas no visām nodaļām ir visvairāk sajukusi

“*N*āc nu, kāp uz klāja,” norēja lidojošais suns. Edgariņš kopā ar puiku uzrāpās tam uz muguras, un viņi devās uz tāltālu zemi, kur ar viņiem notika lieli piedzīvojumi. Tie bija tik lieli, ka šajā grāmatā tiem nebūtu vietas. Tie neietilptu pat visās pasaules grāmatās kopā, jo tāltālā zeme, ko viņi apmeklēja, saucās Fantāzija. Un Fantāzijas pasakas ir lielas jo lielas – lielākas par visu citu.

Nonācis Fantāzijā, suns lidoja pie Sniegbaltītes un Septiņiem Ruksīšiem, kas laimīgi dzīvoja savā aizgaldā. Septiņi Ruksīši dejoja, smējās un spēlējās ar lidojošo suni. Un Edgariņš palīdzēja viņiem uzcelt ziemas mājas no salmiem, žagariem un ķieģeļiem.

Bet, kad pienāca ziema, visi devās uz dzīvi citā, siltākā mežā, kur mita Vilks un Septiņi Neglītie pīlēni. Šis gan nebija Lielais Labais Vilks, taču tik un tā bija liels un labs. Un Edgariņš nopirka Septiņiem Neglītajiem Pīlēniem apburtos krekļus, un tie pārvērtās par Vienpadsmit Skaistajiem Gulbjiem. Un pie gulbjiem pienāca Runcis Zābakos, kas staigāja paši no sevis.

Beigu beigās visas pasakas tik ļoti apjuka, ka neviens tās vairs nespēja atšķetināt. Visā šajā apjukumā Edgariņš sastapa septiņas mazas meitenītes ar sarkanām cepurītēm. Un mežgariņš palīdzēja viņām izmazgāt cepurītes upē. Bet upe arvien mainījās, tāpēc cepurītes nu bija dažnedažādās krāsās. Tad mazais mežgariņš devās līdz meitenītēm sarkanā, zilā, zaļā, dzeltenā, oranžā, rozā un lillā cepurē pie viņu vectēva. Bet vectēvs mita aiz apburtā labirinta, kurā maldījās visi kā viens; bet tam jau labirinti ir domāti – lai tajos apmaldītos.

Un, kad viņi apmaldījās, ieradās puika un visus izglāba. Tad puika apprecēja meitenīti rozā cepurē, un Edgariņš viņu kāzās tik ļoti pieēdās, ka punčelis tapa liels un apaļš. Un tikai tad Edgariņš saprata, ka ēst nemaz nav tik svarīgi. Vissvarīgākais, lai tev ir labi draugi, ar ko spēlēties. Un ar ko paciemoties Fantāzijas burvju zemē.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

44. nodaļa

Kur varde pārvēršas par mežgariņu, tikai otrādāk

“Kurr, re kurr ir mana plezna,” sacīja varde, vēlreiz pastiepdama to uz mežgariņa pusi. Edgariņš pieliecās un to noskūpstīja. Piepeši viņa kažoks sāka niezēt un ķepeles sāka tirpt, bet aste vienkārši aizmuka.

Un bezastes mežgariņš sāka pārvērsties par vardi!

“Ai, kurrtastrofa, mēs sajaucām pleznu!” bļautījās varžu princis. “Ātrri, noskrrūpsti labo pleznu!”

“Kura ir labā?” vaicāja mežgariņš, kurš palēnām pārvērtās vardē.

“Nevis kurreisā, bet otrkurra, ātrkurri,” kurkstēja varde.

“Kurra ir kreisā?” kurkstēja mežgariņš.

Visbeidzot varde pamanījās pastiept viņam labo pleznu, un mežgariņš-vardulēns to aši noskūpstīja. Kažoks pārstāja niezēt un ķepas pārstāja tirpt. Atgriezās arī aste, kas līdzī sev bija paņēmusi vēl vienu asti. Otra aste bez kavēšanās devās pie varžu karaļa, kas nu pārvērtās par mežgariņu! Edgariņš viņu nosauca par Edgariņu Otro, jo galu galā viņš taču bija princis.

“Nāc, ejam spēlēt!” sauca Edgariņš.

Un abi mežgariņi izdomāja visneticamākās rotaļas pasaulē, kā to spēj tikai mežgariņi. Viņi ķēra viens otra asti, viņu ķepeles sacentās, kuras ir ašākas, un viņi mērojās spēkos ar ragiem.

Otrajā dienā abi mežgariņi izmazgāja savus kažociņus, un tad aušteles sāka klausīties putnu treļļos, un abi mežgariņi dziedāja līdzī. Upes krastā viņi uzcēla smilšu pili un pēc tam to izjauca, lai celtu vēl lieliskāku. Tad viņi sauļoja savas astes.

Un nākamajā dienā viņi devās uz lielo alu, lai ačteles varētu skatīties tumsā. Viņi spēlēja paslēpes un pazaudējās. Tad viņi atrada savas astes. Un, beigušas rotaļāties alā, viņu ķepeles uzrāpās kalnā un pašā tā galā mīlojās ar avenēm un kazenēm, un pat zemenēm.

Un vakarā viņi atgriezās Apburtajā mežā, kur viņi kādā kokā uzbūvēja sev divas mazas mājiņas, un devās pie miera. Un Edgariņš saprata, ka kopā ar draugu var iet it visur un nebaidīties ne no kā. Un ka vislabākās ir tās rotaļas, ko viņš spēlē kopā ar otru mežgariņu. Un ka no kurkstēšanas nav nekādas jēgas.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

45. nodaļa

Kura norisinās cildenajā Trušu valstībā

“*T*agad ej taisni pa taku uz to pusi un otrajā krustojumā nogriezies pa kreisi. Tad pēc trešās pļavas dodies pa labi,” paskaidroja džins, un prom bija.

Tātad es eju pa labi, tad taisni pa taku uz šo pusi... pie sevis atkārtoja Edgariņš, kurš neatšķīra labo pusi no kreisās. Un pēc trešās pļavas...

Viņš bija saskaitījis divas pļavas un apstājās. Viņš jau prata skaitīt tikai līdz divi! No krūmāja parādījās mazas trušu aušteles un tūdaļ pat nozuda. Vēl pāris trušu pamāja ar savām pūkainajām ķepelēm un aši noslēpās aiz koku stumbriem.

Truši droši vien spēlē paslēpes, nodomāja Edgariņš un tūdaļ pat ieraudzīja vēl vienu trusi, kurš ne-maz neslēpās. Tas bija liels, un mugurā tam bija garš kekls, ko sauc par mantiju, un uz galvas bija tāda cepure, ko sauc par kroni.

“Es, trušu karalis, laipni aicinu tevi mūsu valstībā, ceļiniek,” svinīgi paziņoja trusis.

“Paldies!” izsaucās mežgariņš. Viņš gan tā īsti nebija sapratis, tālab painteresējās: “Kur es esmu nokļuvis?”

“Karaliskajā trušu zemē,” trusis paskaidroja vēl svinīgāk.

Mazais mežgariņš paraudzījās visriņķī, bet nekādu zemi viņš vis nemanīja, jo to sedza bieza zāle. Arī pašu trušu nebija, jo tie bija paslēpušies vai nu krūmos, vai aiz kokiem.

“Mhm... Vai es varu doties tālāk?” vaicāja Edgariņš.

Visi truši metās runāt vienlaikus, un viņu karalis pagalam apjuka.

“Bet kāpēc tu vēlies doties prom?” viņš bija nesaprašanā. “Tu esi piepildījis pareģojumu!”

Edgariņš nebija pamanījis, ka būtu ko piepildījis. Jā, pirms doties ceļā, viņš bija piepildījis savu maišeli, bet tas taču bija tikai maišelis, nevis vesels pareģojums?! Un viņam izklausījās, ka šāds te pareģojums ir kas ļoooti liels, tā ka to piepildīt nenāktos viegli.

“Bija pareģots, ka atnāks mežgariņš un es viņu pasludināšu par visu mežgariņu karali. Tad truši un mežgariņi dzīvos mierā un satiecībā ļoti, ļoti ilgi.”

“Bet es ne...” sāka sacīt mežgariņš.

Vai viņam pieņemt truša sacīto un kļūt par mežgariņu karali (47. nodaļa), vai arī pavēstīt, ka viņš ir parasts mežgariņš, kurš nevēlas būt karalis (48. nodaļa)?

46. nodaļa

Kur apči aiziet un pēc tam atgriežas

“**N**em šo,” sacīja mežgariņš, atdodot mazajam pūķēnam burvju paklāju.

“Vai, pā-apči-dies” pateicās pūķēns un apsedza degunteli ar paklāju. No nāsīm izlauzās liesmiņa, un paklājs sadega. “Man liekas, es to sabojāju,” pūķēns saskumis secināja.

“Nebēdā, mēs atradīsim citu,” nosolīja mežgariņš un sāka krūmos meklēt jaunu burvju paklāju. Bet, lai cik cītīgi viņš arī lūkotu, viņš nespēja atrast nedz burvju paklāju, nedz vienkāršu kabatlakatiņu. Toties viņš atrada pāris meža zemeņu.

“Ei, tu taču esi pārstājis šķaudīt,” viņš novēroja.

“Jā,” pūķis piekrita. “Laikam šķavas ir prom.”

“Kur tad tās palika?” Edgariņš gribēja zināt. “Ja kaut kas aiziet prom, tas uzrodas kādā citā vietā. Tātad tagad šķauda kāds cits.”

Tā nu mazais mežgariņš un pūķēns sāka meklēt šķavas. Jo vairāk viņi tās meklēja, jo vairāk tās slēpās. Toties viņi atrada vēl sulīgākas meža zemenes un izlēma mest šķavu medības pie malas un ieturēties ar gardajām zemenēm. Tieši tobrīd uzradās lielā šķava. Viņi to tūdaļ atpazina, jo tai bija liels, pelēks rumpis, varenas apaļas kājas un tā teica *apči*.

“Ā, re nu, tā ir atgriezusies!” sacīja mežgariņš.

“Es nekad te neesmu bijusi,” paziņoja apči un nošķaudījās vēlreiz.

“Tātad šai ir jābūt citai šķavai,” priekpilni secināja mežgariņš.

“Jā, tie iepriekš bija mazāki apči,” piekrita pūķēns. “Tie ietilpa manā degunā, tā ka tiem bija jābūt mazākiem.”

“Es biju cirkū, nevis degunā,” paskaidroja apči. “Bet tad es pazaudējos.”

“Nu tu vairs neesi pazudusi, mēs tevi atradām!” mežgariņš ar pūķēnu gaviļēja.

Tā mežgariņš, pūķēns un apči spēlējās ilgi jo ilgi. Viņi salasīja tik daudz meža zemeņu, ka nespēja tās visas nemaz apēst, lai arī apči notiesāja krietni daudz. Tad apči pārstāja sacīt apči un kļuva par parastu zilonmeitenīti. Un Edgariņš izlēma, ka meža zemenes ir visgardākās, ja tās ēd kopā ar pūķēniem un zilonītēm. Un viņš saprata arī to, ka, sakot *apči*, degunu labāk aizsegt ar kabatlakatiņu, lai apči neaizmuktu pie kāda cita.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

47. nodaļa

Kur tiek kronēts karalis un karaliene Edgariņš Otrais

“E”s, karalis un princis Edvards Trusis Trešais, pasludinu tevi par mežgariņu karali. No šī brīža tu esi karalis un karaliene Edgariņš Otrais.”

“Kāpēc Otrais?” čukstus pajautāja mežgariņš. “Vai tad bija arī pirmais?”

“Bija, bet to sauca citādāk,” paskaidroja trusis.

Karalis un karaliene Edgariņš Otrais lepni izriesa savu punčeli.

“Un kur tad ir mežgariņi, kam es esmu karalis un karaliene?”

“Nū... man liekas, ka tādu nebūs gan,” murmināja trusis.

“O, re kur viņi ir!” nopriecājās karalis un karaliene Edgariņš Otrais, ko turpmāk mēs īsāk sauksim par Edgariņu. No visām malām sāka pulcēties mežgari – mazi un lieli. Bija mežgari ar līkiem ragiem, bija tādi, kuru ragi bija taisni un kam ragu nebija nemaz. Bija mežgari ar kuplām astēm un ar plikām astēm, bet nebija itin neviena mežgara, kam iztrūktu astes. Visas drosmīgās astes bija atnākušas mežgariem līdzī. Edgariņš priecājās, ka viņš karalis un karaliene ir īstiem, ne tikai iedomātiem mežgariem vien. Viņa punčelis izriesās vēl vairāk.

Tā nu mežgari mierīgi dzīvoja līdzās trušiem trešajā pļavā. Un Edgariņš iemācījās skaitīt līdz trīs. Un tad viņš izdomāja, ka uzbūvēs mežgariem pili un nodēvēs to par “Mežgaru pili”. Taču Apburtajā mežā akmeņi bija apburti, tāpēc tie vienmēr aizslīdēja atpakaļ uz vietu, no kuras bija paņemti. Tad Edgariņš iemācījās skaitīt līdz pieci un nolēma, ka ikvienam jārok un ka viņiem visiem kopā jāizveido pazemes labirints. Un ka to sauks par “Mežgaru labirintu”. Taču arī zeme Apburtajā mežā ir apburta, un izraktās bedres atkal aizbira ciet. Edgariņš iemācījās skaitīt līdz desmit un izlēma, ka viņiem kokos jāuzbūvē tilti no virvēm un astēm – tā būs viņu pilsēta! Vārda gan tai nebūs. Uff, mežgariņš klusi nopūtās. “Viens, divi, trīs, pieci, desmit,” viņš skaitīja savus mežgarus. *Nav nemaz tik viegli būt karalim un karalienei, viņš nodomāja. Es labāk gribu atkal būt parasts mežgariņš.*

Un paukš! Viņš atkal bija kļuvis par pavisam vienkāršu mežgariņu! Un viņu atkal sauca par Edgariņu. Un Edgariņš saprata, ka tad, ja esi karalis un karaliene, ir daudzumdaudz ēdamā, bet nekādu citu jaukumu tur nav. Mežgariņš jūtas vislabāk, kad ir pavisam parasts mežgariņš.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

48. nodaļa

Kas ir pati skaistākā

“*B*et es esmu pavisam parasts mežgariņš!” sacīja parastais mežgariņš. “Es neesmu ne princis, ne karalis!” Un, viņam tā sakot, mežgariņš atskārta, ka ir nonācis pavisam citā vietā. Piepeši viņš atradās ūdenī, kas nemaz nebija ūdens, jo viņa kažoks bija sauss.

Šai vietai jābūt *apburtai*, nodomāja mežgariņš. Un, ja reiz tā ir apburta, viss ir citādāk nekā izskatās. Un tad viņa ačteles ieraudzīja visskaistāko ziediņu pasaulē! Tas bija ne vien brīnišķīgi violets, bet arī burvišķīgi daiļš. Un, kad ķepes sāka tipināt ziediņam tuvāk, visapkārt piepeši atplauka daudz jo daudz pašu pievilcīgāko ziediņu pasaulē. Edgariņš pagalam apjuka. Visi kā viens bija daiļumdaini. Kuru nu izvēlēties? Tā kā viņš nespēja izraudzīties pats, viņš nolēma pavaicāt, jo zināja, ka tad, ja ko nezini, labāk ir pavaicāt.

“Kurš no ziediņiem ir visskaistākais?” noprasija mežgariņš.

“Es!” visas puķes atbildēja vienlaikus.

“Nu labi. Bet kura no jums ir visvisvis pati skaistākā visā plašajā pasaulē?”

“Es,” visas puķes atbildēja kā viena. Edgariņš centās atcerēties, kuru tad no viņām bija ieraudzījis pirmo, bet nekas viņam neizdevās. Tad viņš ļāva ķepelēm vaļu – lai tās rāda ceļu. Tās atminējās un atrada ziediņu viens divi.

“Labas ķepes,” paslavēja Edgariņš, un tās ļoti sapriecājās.

“Kā tu mani atpazīni?” pavaicāja zieds.

Edgariņš paraudzījās augšup un atskārta, ka puķe jau nemaz nerunāja – tā bija daiļumdaina laumiņa, kas nule bija izlidojusi no zieda kausiņa. Laumiņai bija sešas rokas, un trijās no tām viņa turēja burvju zižļus.

“Tu esi pavisam citādāka!” secināja mežgariņš.

“Mēs visas esam atšķirīgas!” sacīja visdaiļākās puķes pasaulē.

Un mežgariņš ieraudzīja, ka virs katra zieda lidinājās citāda laumiņa, kas katra savā veidā bija visvisvisskaistākā. Un mežgariņš saprata, ka katra puķe ir citāda. Un ka visas puķes ir daiļas jo daiļas. Un ka tādas vienas visskaistākās puķes pasaulē nemaz nav. Un viņš pagaršoja burvestīgos ziedu putekšņus, kas ir saldāki par šokolādi, smaržīgāki par zemenēm un gardāki par banāniem. Bet tā jau ir cita pasaka.

Beigas

Ja piedzīvojums tev patika, lasi **vēlreiz no sākuma!**

Pēcvārds

Kurā autors un grāmata strīdas

Drīz pēc tam, kad grāmata bija uzrakstīta, tā padzirdēja, ka citām grāmatām esot Priekšvārdi, un uzstāja, ka arī viņa tādu gribot.

"Bet kam tev tas vajadzīgs?" vaicāja autors, kam pagalam bija apnicis rakstīt. "Priekšvārdi ir ārkārtīgi garlaicīgi, un reizēm tie ir garāki par pašu garāko asti. Un tu esi tik dzīvespriecīga grāmata. Tev to nevajag."

"Man to vajag gan – lai pastāstītu mammai un tētim, kā, lasot mani kopā ar bērniem, iespējams priecāties vēl vairāk," grāmata paskaidroja.

"Bet vai tad tas tāpat nav skaidrs?" tiepās autors. "Viņi tevi palasa priekšā pirms gulētiejamā laika, bērns izvēlas, kas notiek tālāk, un tad iemieg, un mamma ar tēti var skatīties televizoru."

"Nē, nē – par to, kā ar mani spēlēties pa dienu!" paskaidroja grāmata.

"Pa dienu?" autors bija pārsteigts.

"Jā, pa dienu. Mani var ne vien lasīt, bet arī izspēlēt."

"Tiešām?"

"Nu, piemēram, mežgariņš nemaz nav jāsauc par Edgariņu – bērns pats viņam var dot vārdu. Un tad viņi mani lasīs ar jauno vārdiņu. Vai, kad mežgariņš saliek mantiņas maišelī, lai dotos piedzīvojumā, vecāki var pamudināt arī bērnu saposties ceļā."

"Bet tev nevar būt Priekšvārds, jo tu jau esi uzrakstīta," autors minstinājās. "Tad tam ir jābūt Pēcvārdam."

"Lai notiek. Lai būtu Pēcvārds."

Vispārīgas norādes, ko autors pierakstīja, paklausot grāmatas mudinājumiem, un pārtulkoja pieaugušo valodā:

1. Palūdziet bērnam izdomāt mežgariņam vārdu un lasot izmantojiet to.
2. Ja gribat, pastāstiet bērnam par gadalaiku miju.
3. Vēliet bērnam salikt pašas svarīgākās mantas, kas nepieciešamas, dodoties piedzīvojumā, viņa iemīļotajā somā. Ļaujiet bērnam izvēlēties jebko! Ja iespējams, izmantojiet viņa izraudzīto, ievijot to pasakā.
4. Vienmēr izlasiet iespējamus notikumu variantus divreiz, lai bērnam vieglāk saprast.
5. Uzmanieties, lai ar savu attieksmi nemudinātu bērnu izvēlēties, jūsuprāt, "pareizo" variantu – ļaujiet viņam izlemt pašam.
6. Ļaujiet savai iztēlei vaļū un ieviesiet grāmatā izmaiņas, īpaši, ja tās vēlas bērns.
7. Ja stāstījumā parādās krāsas, izmantojiet iespēju iemācīt tās bērnam, ja viņš tās vēl neatšķir.
8. Izspēlējiet stāstu. Jūs varat attēlot radījumu, ko Edgariņš satiek, kamēr bērns var iztēloties sevi Edgariņa ādā. Vai otrādi.
9. Paskaidrojiet, kā izskatās un kā uzvedas dzīvnieki, kas minēti stāstījumā, ja bērns tos vēl nepazīst.
10. Kopā uzzīmējiet dažas no izlasītajām ainām.
11. Apgūstiet burtus, izmantojot lielos burtus nodaļu sākumos.
12. Apgūstiet ciparus, ko sastopat stāstā (protams, ja bērns tos vēl nezina).

Tumšā alfa:

1. Palīdziet bērnam iemācīties atšķirt labo un kreiso pusi.
2. Ja sastopat rūķi, kopā pagatavojiet burvju zupu. Ļaujiet bērnam izvēlēties sastāvdaļas.
3. Ja satiekat susurbumbuli, uzdejojiet visi kopā.
4. Ja satiekat sikspārni, paceliet bērnu ar kājām gaisā (protams, ja viņš to grib), lai parādītu, kā gul sikspārņi un kālab tas, kas ir uz augšu, tiem izskatās uz leju.
5. Ja Saule spēlē paslēpes, arī jūs uzspēlējiet šo rotaļu.
6. Ja atrodat burvju sēnes, parādiet bērnam, kā izskatās trijstūri, četrstūri un strīpas, uzzīmējot tos.

Dziļā upe:

1. Kopā izdziediet Edgariņa dziesmu.
2. Ja izlemjat doties ceļā pa upi, izejiet laukā ar bērnu, lai kopā savāktu lapas, mizas un zariņus paši savai mazajai laivai!
3. Pagatavojiet bērnam jūrnieka cepuri no avīžlapas.
4. Izspēlējiet ar upi saistītos notikumus, izmantojot vannu, vai arī dodieties uz īstu upīti vai strautiņu, ja tas iespējams.

Lielais kalns:

1. Ja bērns jau pazīst burtus, uzrakstiet ceļazīmes tekstu kopā.
2. Ja nolemjat doties uz dziedāšanas konkursu, dziediet Edgariņam līdz.
3. Ja paliekat pie Lāču vecpapa, pagatavojiet sev un bērnam tasi tējas.
4. Ja sasniedzat dzelzšņainos krūmus, parādiet bērnam, kā tie durstās, kutinot viņu.

Apburtais mežs:

1. Ja mežgariņš izvēlas ķert somu, uzspēlējiet sunīšus.
2. Ja mežgariņš atrod kompota burku, pacienājiet bērnu (protams, ja kompots ir pa rokai).
3. Ja izlasāt līdz beigām, kur mežgariņš kļūst par karali, pajautāriet bērnam, ko viņš darītu citu mežgariņu labā.
4. Ja sasniedzat Fantāziju, pamēģiniet kopā ar bērnu sacerēt vismaz vēl vienu mežgariņa piedzīvojumu nodaļu.

Turpinājumā...

Vēl lielāks mazā mežgariņa piedzīvojums

Pasakas “Mazā mežgariņa lielais piedzīvojums” autors Nikola Raikovs aicina mūs doties vēl lielākā piedzīvojumā bērnu iztēles valstībā. Še varam gaidīt divreiz vairāk piedzīvojumu un trīsdesmit dažādus nobeigumus!

Kopš mežgariņa lielā piedzīvojuma ir pagājusi vesela nedēļa. Un vesela nedēļa mazam mežgariņam ir ļoooti ilgs laiks, ja tas pavadīts bez piedzīvojumiem. Kad rudens lieti piepludina mežgariņa alu, viņš dodas jauna mitekļa meklējumos – piedzīvojums ir tik liels, ka plūst pāri iztēles malām.

Autoram tik raksturīgajā manierē, ko lasītājs jau iemīļojis, dzīvespriecīgo pasaku pieskandē viedi joki un jokaini vārdi – tas viss, lūkojot pēc cilvēcīga siltuma un jaukuma. Nikola Raikovs ir pārspējis savu pirmo grāmatu, papildinot savu rakstnieka paleti ar spilgtiem dialogiem, spraigu notikumu gaitu un vēl augstāku iztēles lidojumu. Gala rezultāts: Vēl lielāks mazā mežgariņa piedzīvojums.

Grāmata ir saņēmusi visprestīžāko bērnu literatūras pagodinājumu Bulgārijā – Kultūras ministrijas piešķirto balvu “Konstantīns Konstantinovs”.

Ilustratori: *Nadežda Jordanova, Ivailo Iljevs, Maja Bočeva, Jin Jang Lī, Metjū Kouls, Andrea Dantī, Alberts Ziganšins, Nikola Raikovs* un citi.

Grafiskais dizains: *Nikola Raikovs*
www.gametale.eu

Maketētāja *Lilija Rimicāne*
Korektore *Ilze Čerņevska*

Nikola Raikovs

Mazā mežgariņa lielais piedzīvojums / Spēlējamā pasaka. – Rīga: «Izdevniecība Avots», 2016, 105 lpp., il.

Mežgariņš Edgariņš ir labestīga un bērnišķīgi nevainīga meža radība, kam patīk piedzīvojumi, īpaši, ja to laikā var pamieļoties gardām ogām un uzdziedāt pašsacerētas dziesmas.

“Mazā mežgariņa lielais piedzīvojums” ir pasaka – spēle mazajiem, kur katrs lasītājs vai klausītājs pats var izraudzīties, kā ritēs notikumi un kā stāstiņš beigsies. Aizraujošās lasāmrotaļas mērķis ir parādīt bērnam, ka dzīvē ik uz soļa viņam ir iespēja izvēlēties un ietekmēt turpmākās norises.

Tās gaitā mēs satiekam gan Pūķu vecmāmiņu, gan skaistu mežgariņu meiteni, gan laumiņas, gan svešzemju mežgaru (kas izrādās gotiņa), gan tiesnesi zirgu, kā arī susurbumbuli un citus savdabīgus meža iemītniekus.

Savukārt tiem vecākiem vai bērnudārzu un skolu audzinātājiem, kas labprāt iesaistās bērnu rotaļās paši, ir iespēja izspēlēt pasakas ainas kopā ar mazajiem – grāmatas beigās meklējamas arī norādes, kā tas darāms.